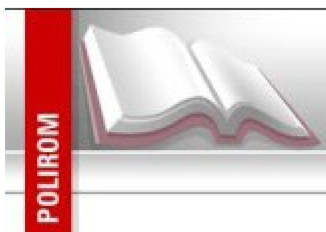

„Tuturor ne place ideea de a spune povești
seara, la culcare...“
POLIROM
Ian McEwan
Visătorul
BIBLIOTECA POLIROM

IAN MCEWAN
VISĂTORUL

Ian McEwan
The Daydreamer
2013
by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-4018-8
ISBN PDF: 978-973-46-4019-5
ISBN print: 978-973-46-3805-5

Coperta: Carmen Parii
Pe copertă: – natamc / Depositphotos.com

elefant.ro

IAN MCEWAN, unul dintre cei mai faimoşi scriitori britanici contemporani, este autorul romanelor *Solar*, *Pe plaja Chesil*, *Sâmbătă*, *Ispăşire* (laureat al National Book Critics Circle Award şi W.H. Smith Literary Award), *Grădina de ciment*, *Inocentul*, *Mângâieri străine*, *Câinii negri*, *Durabila iubire*, *Amsterdam* (distins cu Booker Prize) şi *Copilul furat* (pentru care a primit Whitbread Award). A scris şi volumele de povestiri *Prima dragoste, ultimele ritualuri* (câştigător al Somerset Maugham Award) şi *În aşternuturi*. În anul 2011 i-a fost acordat Premiul Târgului de carte de la Ierusalim.

Pentru Polly,
Alice, William şi
Gregory, cu
mulţumiri

Mă-ndeamnă
gândul să
povestesc de
trupuri

preschimbate-n
forme de alt fel.

(Ovidiu, *Metamorfoze*, Cartea I)

Prefaţă

Pe măsură ce terminam câte un capitol din *Visătorul*, îl citeam copiilor mei. Înţelegerea era simplă. Ei căpătau cea mai recentă dintre „povestirile lui Peter”, cum le botezasem, iar eu primeam în schimb sugestii editoriale utile. Această tranzacţie plăcută, aproape rituală, a schimbat la rândul ei destinul propriu-zis al povestirilor prin aceea că am devenit mai atent decât de obicei la felul cum sună vocea adultă care rosteşte fiecare propoziţie. Acest adult nu eram eu – sau nu în exclusivitate. Stăteam singur în birou şi îi citeam fragmente cu voce tare unui copil imaginar (la rândul său nu tocmai – sau nu numai – unul de-al meu) în numele unui adult imaginar. Voiam să mulţumesc atât glasul, cât şi urechea.

Nevoile copilului mi-am imaginat că le ştiu instinctiv: mai presus de toate, o poveste bună; un erou cu care să te identifici, personaje negative, da, dar nu tot timpul, pentru că sânt prea simpliste; claritate la început,

întorsături neaşteptate la mijloc şi finaluri satisfăcătoare, care să nu fie întotdeauna fericite. Pentru adult nu simţeam decât o vagă simpatie. Tuturor ne place *ideea* de a spune poveşti seara, la culcare – cu respiraţia proaspătă după spălatul pe dinţi, ochii larg deschişi şi plini de încredere, buiota încălzind aşternuturile curate, făgăduinţa somnului –, şi cine n-ar vrea să-şi treacă experienţa în palmares? Dar chiar le place adulţilor literatura pentru copii? Întotdeauna am fost de părere că entuziasmul acesta e uşor exagerat, chiar disperat. „*Rândunici şi amazoane*[1]? Beatrix Potter? *Minunate* cărţi!" Chiar aşa simţim, chiar ne mai plac – sau vorbim în numele sinelui nostru pierdut, aproape uitat, încercând să menţinem legătura cu el? Când v-aţi dus ultima dată la culcare cu *Un Robinson elveţian*[2] în braţe?

Ceea ce ne atrage la cărţile pentru copii e plăcerea pe care le-o oferă ele copiilor noştri, iar asta nu ţine atât de mult de literatură, cât de dragoste. La scurt timp după ce am început să scriu şi să citesc cu voce tare *Visătorul*, m-am gândit că ar fi, poate, mai bine să uit de redutabila

---

[1] Primul volum dintr-o faimoasă serie de cărţi pentru copii cu acest titlu, scris de autorul englez Arthur Ransome (1884-1967) şi apărut în 1930.

[2] Carte pentru copii a autorului elveţian Johann Rudolf Wyss (1782-1830).

noastră tradiţie a literaturii pentru copii şi să scriu o carte pentru adulţi despre un copil, într-un limbaj pe care să-l înţeleagă copiii. În secolul lui Hemingway şi Calvino, proza simplă nu trebuie să descurajeze cititorul rafinat. Am sperat că subiectul – imaginaţia însăşi – este unul ce interesează orice om care pune mâna pe o carte. De asemenea, metamorfoza este o temă – aproape o obsesie – ce apare în toate literaturile. *Visătorul* a fost publicat într-o ediţie ilustrată, pentru copii, în Marea Britanie şi Statele Unite şi într-o formă mai serioasă, pentru adulţi, în diverse alte ţări. A existat cândva o tradiţie în care autorii îşi ofereau cărţile sorţii, la fel cum un părinte îşi trimite copilul în lume: „Te du, carte mică...”. Cea de faţă s-ar putea să se mulţumească până la urmă cu o viaţă liniştită în vreun colţ al bibliotecii pentru copii sau să dispară în uitare, dar deocamdată încă mai sper că, poate, va reuşi să ofere tuturor un strop de plăcere.

Ian McEwan, 1995

Să-l cunoaştem pe Peter

La vârsta de zece ani, lui Peter Fortune adulţii îi spuneau uneori că e un copil „dificil”. El n-a înţeles

niciodată ce voiau să spună. Nu i se părea deloc c-ar fi dificil. Nu azvârlea sticle de lapte în gardul ce împrejmuia grădina, nu-şi turna sos de roşii în cap, prefăcându-se că e sânge, şi nici nu se repezea cu sabia la gleznele bunicii, deşi îi mai treceau din când în când prin cap astfel de lucruri. Mânca de toate, în afară de legume – cu excepţia cartofilor –, peşte, ouă şi brânză. Nu era nici mai gălăgios, nici mai murdar şi nici mai prost decât alţi copii pe care-i cunoştea. Avea un nume uşor de spus şi de scris. Faţa, care îi era palidă şi pistruiată, era destul de uşor de reţinut. Se ducea la şcoală în fiecare zi, ca orice alt copil, fără să facă vreodată prea mult caz de asta. Pe sora lui o trata la fel de oribil cum îl trata şi ea pe el. Poliţia n-a apărut niciodată la uşă ca să-l aresteze. Doctorii în halate albe n-au sugerat niciodată să-l închidă la nebuni. După propria lui părere, traiul cu Peter era chiar foarte lejer. Ce era aşa de „dificil” la el?

A înţeles abia mai târziu, după mulţi ani petrecuţi ca adult. L-au crezut dificil pentru că era extrem de tăcut. Asta părea să-i deranjeze pe oameni. Cealaltă problemă era că-i plăcea să petreacă timpul de unul singur. Nu mereu, se-nţelege. Nici măcar în fiecare zi. Dar în majoritatea zilelor îi plăcea să se retragă preţ de o oră undeva, la el în dormitor sau în parc. Îi plăcea să fie singur şi să-şi gândească gândurile.

Adevărul e că adulţilor le place să-şi închipuie că ştiu ce se petrece în mintea unui băiat de zece ani. Şi e imposibil să ştii la ce se gândeşte cineva dacă nu rosteşte nici o vorbă despre asta. În câte-o după-amiază de vară, lumea îl vedea pe Peter culcat pe spate, ronţăind un fir de iarbă şi uitându-se la cer.

— Peter, Peter! La ce te gândeşti? îi strigau ei.

Iar Peter tresărea şi se ridica.

— A, la nimic. La absolut nimic.

Adulţii ştiau că în capul acela se petrece ceva, dar nu puteau nici vedea, nici auzi, nici simţi ce anume. Nu-i puteau spune lui Peter să înceteze, pentru că habar n-aveau ce făcea el acolo, în mintea lui. Poate că incendia şcoala sau îşi dădea sora de mâncare la vreun crocodil, ştergând-o apoi într-un balon cu aer cald, dar de văzut nu se vedea decât un băiat care se uita fără să clipească la cerul albastru, un băiat care nu te auzea când îl strigai.

Cât despre faptul că stătea de unul singur, nici asta nu prea le plăcea adulţilor. Nu le place nici când alţi adulţi preferă singurătatea. Când li te alături, oamenii pot să-şi dea seama ce hram porţi. Porţi acelaşi hram ca şi ei. Trebuie să li te alături, altfel le strici tuturor cheful. Peter avea alte idei. Era în regulă să te alături altora atunci când e cazul. Dar prea se-ntâmpla tot timpul. De

fapt, credea el, dacă oamenii ar petrece mai puţin timp alăturându-se altora sau convingându-i pe alţii să li se alăture şi, în schimb, ar petrece un pic de timp în fiecare zi amintindu-şi cine sânt sau cine ar putea fi, atunci lumea ar fi un loc mai fericit şi poate că nu s-ar mai porni nici războaie.

La şcoală îşi lăsa adeseori trupul în bancă, în timp ce mintea îi pornea în tot felul de călătorii. Chiar şi acasă mai dădea de bucluc din cauza viselor cu ochii deschişi. Odată, de Crăciun, tatăl lui Peter, Thomas Fortune, atârna ornamente în camera de zi. Nu-i plăcea deloc să facă asta. Întotdeauna îl făcea să devină prost dispus. Hotărâse să lipească nişte serpentine sus de tot, într-un colţ. În acel colţ se găsea un fotoliu, iar în fotoliu, nefăcând mai nimic, stătea Peter.

— Să nu te mişti, Peter, zise Thomas Fortune. O să mă sui pe spătarul fotoliului tău ca să ajung acolo sus.

— Bine, zise Peter. Dă-i drumul.

Thomas Fortune se urcă pe fotoliu, iar Peter începu să cutreiere cu gândul. Părea că nu face nimic, dar de fapt era foarte ocupat. Tocmai inventa o modalitate deosebită de a coborî rapid un munte, folosind un umeraş şi o sârmă întinsă între brazi. A continuat să se gândească la problema lui în timp ce tatăl său stătea cocoţat pe spătarul fotoliului, întinzându-se, gâfâind şi

încercând să ajungă la tavan. Oare cum puteai continua să aluneci în jos fără să te izbeşti de copacii de care era legată sârma? se întreba Peter.

Poate aerul de munte a fost cel care l-a făcut pe Peter să-şi aducă aminte că îi e foame. În bucătărie se găsea un pachet neînceput de biscuiţi cu ciocolată. Ar fi fost păcat să continue să-i neglijeze. În clipa în care se ridică, în spatele lui se auzi o izbitură puternică. Peter se întoarse exact în momentul în care tatăl său dispărea cu capul înainte în spaţiul dintre fotoliu şi colţul camerei. Apoi Thomas Fortune reapăru, tot cu capul înainte, părând gata să-l facă bucăţi pe Peter. În celălalt capăt al încăperii, mama lui Peter îşi acoperi gura cu mâna, ca să-şi ascundă râsul.

— Ah, îmi pare rău, tati, spuse Peter. Am uitat că eşti acolo.

La scurt timp după ce a împlinit zece ani, lui Peter i s-a încredinţat misiunea de a o duce la şcoală pe sora lui de şapte ani, Kate. Peter şi Kate mergeau la aceeaşi şcoală. Acolo ajungeai după cincisprezece minute de mers pe jos sau după o călătorie scurtă cu autobuzul. De obicei mergeau pe jos împreună cu tatăl lor, care-i conducea în drumul lui spre serviciu. Dar de-acum copiii erau consideraţi destul de mari ca să ia singuri autobuzul

până la şcoală şi lui Peter i s-a încredinţat sarcina de a avea grijă de sora lui.

N-aveau de mers decât două staţii, dar cum părinţii lui numai despre asta vorbeau, ai fi zis că Peter urma s-o ducă pe Kate la Polul Nord. În seara dinainte i s-au dat indicaţii. Dimineaţa, când s-a trezit, a trebuit să le asculte din nou. Apoi părinţii lui le-au repetat cât a durat micul dejun. Când copiii dădeau să iasă pe uşă, mama lor, Viola Fortune, a mai recapitulat o dată toate regulile. Probabil că toată lumea îşi închipuie că-s prost, se gândi Peter. Poate chiar sânt. Trebuia s-o ţină tot timpul de mână pe Kate. Trebuiau să-şi găsească loc la parterul autobuzului, iar Kate urma să stea pe scaunul de la geam. N-aveau voie să stea de vorbă cu nebuni sau cu oameni răi. Peter trebuia să-i spună controlorului cu voce tare numele staţiei lor şi să nu uite să adauge „vă rog”. Trebuia să fie atent şi la traseu.

Peter îi recită şi el toate astea mamei şi o porni spre staţia de autobuz împreună cu sora lui. S-au ţinut de mână tot drumul. De fapt asta nu-l deranja, fiindcă adevărul e că-i plăcea Kate. Spera totuşi să nu-l vadă vreun prieten că ţine o fată de mână. A venit autobuzul. S-au urcat şi şi-au găsit locuri la parter. Era ridicol să stea jos şi să se ţină de mână şi mai erau prin preajmă şi nişte băieţi de la şcoală, aşa că şi-au desprins mâinile.

Peter se simţea foarte mândru. Era capabil să aibă grijă de sora lui oriunde. Kate putea conta pe el. Să zicem că s-ar afla singuri într-o trecătoare de munte şi s-ar trezi faţă în faţă cu o haită de lupi înfometaţi – Peter ar şti exact ce să facă. S-ar îndepărta împreună cu Kate, având grijă să nu facă vreo mişcare prea bruscă, până ce ar ajunge cu spatele la o stâncă mare. Astfel lupii n-ar putea să-i înconjoare.

Apoi Peter scoate din buzunar două lucruri importante pe care n-a uitat să le ia cu el: cuţitul de vânătoare şi o cutie de chibrituri. Scoate cuţitul din teacă şi îl aşază pe iarbă, la îndemână, în caz că lupii vor ataca. Acum aceştia se apropie. Sânt atât de înfometaţi, încât le curg balele, mârâie şi urlă. Kate plânge în hohote, dar el n-o poate consola. Ştie că trebuie să se concentreze la planul lui. Chiar la picioarele sale se găsesc nişte frunze şi nuiele uscate. Peter le strânge rapid şi cu îndemânare într-o grămăjoară. Lupii se apropie tot mai mult. Peter nu-şi poate permite să facă vreo greşeală. În cutie nu mai este decât un băţ de chibrit. Simt respiraţia lupilor – o duhoare groaznică de carne putredă. Peter se apleacă, îşi face palmele căuş şi aprinde chibritul. Se stârneşte o rafală de vânt, flacăra pâlpâie, dar Peter o ţine aproape de grămăjoară şi mai întâi o frunză, apoi alta, apoi capătul unei nuiele se aprind şi în curând întreaga

grămăjoară e cuprinsă de vâlvătaie. El mai pune pe foc alte frunze, rămurele şi beţe mai mari. Kate începe să înţeleagă ce face şi să-l ajute. Lupii dau înapoi. Animalele sălbatice sânt îngrozite de foc. Flăcările dansează tot mai sus şi vântul poartă fumul chiar înspre fălcile băloase ale lupilor. Peter apucă acum cuţitul de vânătoare şi...

Ce ridicol! Dacă nu e atent, reveriile de genul ăsta îl vor face să uite la ce staţie trebuie să coboare. Autobuzul se oprise. Copiii de la şcoala lui coborau deja. Peter ţâşni în picioare şi abia reuşi să sară pe trotuar chiar când autobuzul se punea din nou în mişcare. Acesta se afla deja la vreo cincizeci de metri distanţă, când Peter îşi dădu seama că uitase ceva. Ghiozdanul oare? Nu! Pe sora lui! O salvase de lupi şi o lăsase acolo, aşezată pe scaun. Preţ de o clipă n-a fost în stare să se mişte. A stat doar locului şi a privit autobuzul care se îndepărta.

— Întoarce-te, murmură el. Întoarce-te.

Unul dintre băieţii de la şcoală se apropie şi îl lovi peste spate.

— Hei, care-i treaba? Ai văzut o fantomă?

Vocea lui Peter părea să vină de foarte departe:

— Of, nimic, nimic. Am uitat ceva în autobuz.

Iar apoi o luă la goană. Autobuzul era deja la patru sute de metri şi începea să încetinească pentru următoarea staţie. Peter sprintă. Alerga atât de repede, încât dacă şi-ar fi întins braţele în lateral, probabil că şi-ar fi luat zborul. Atunci ar fi putut trece rapid peste vârfurile copacilor şi... Dar nu! N-avea de gând să-nceapă să viseze din nou. Trebuia să-şi recupereze sora. Chiar în acel moment probabil că ea urla îngrozită.

Câţiva pasageri coborâră şi autobuzul o porni din nou. Peter se apropiase mai mult ca înainte. Autobuzul se târa în spatele unui camion. Dacă ar reuşi să alerge în continuare, fără să-i pese de durerea groaznică din picioare şi din piept, l-ar ajunge din urmă. Când ajunse în dreptul staţiei, autobuzul nu se îndepărtase cu mai mult de o sută de metri.

— Mai repede, mai repede, îşi spuse el.

Când trecu pe lângă refugiu, un copil care stătea acolo îl strigă:

— Peter, hei, Peter!

Peter n-avu putere să se uite într-acolo.

— Nu mă pot opri, gâfâi el şi fugi mai departe.

— Peter! Opreşte-te! Sânt eu, Kate!

Apucându-se cu mâna de piept, Peter se prăbuşi în iarbă, la picioarele surorii sale.

— Ai grijă la rahatul ăla de câine, spuse ea cu calm în timp ce se uita cum fratele ei se chinuie să-şi recapete răsuflarea. Hai. Trebuie să ne întoarcem, altfel o să întârziem. Ai face bine să mă ţii de mână dacă nu vrei să dai de bucluc.

Aşa că au mers la şcoală împreună, iar Kate s-a arătat foarte drăguţă şi i-a promis să nu sufle o vorbă acasă despre cele întâmplate dacă Peter îi dă banii lui de buzunar de sâmbătă.

Când eşti un visător care nu spune prea multe, problema e că profesorii de la şcoală, mai ales cei care nu te cunosc prea bine, sânt tentaţi să creadă că eşti cam prost. Sau, dacă nu prost, cam plictisitor. Nimeni nu poate să vadă lucrurile minunate care se petrec la tine în cap. Un profesor care l-ar vedea pe Peter holbându-se afară pe geam sau la o foaie goală de pe bancă ar putea crede că e plictisit sau că habar n-are să răspundă. Însă adevărul era cu totul altul.

De exemplu, într-o dimineaţă clasa lui Peter a primit un extemporal la matematică. Li s-a cerut să adune nişte numere foarte mari şi pentru asta li s-au dat douăzeci de minute. Abia ce începuse prima sumă, care presupunea adunarea numărului trei milioane cinci sute de mii două sute nouăzeci şi cinci cu un alt număr aproape la fel de

mare, că Peter s-a trezit gândindu-se la cel mai mare număr din lume. Cu o săptămână în urmă citise despre un număr care avea minunatul nume de googol. Un googol era zece înmulţit de o sută de ori cu zece. Zece cu o sută de zerouri la sfârşit. Şi exista un cuvânt chiar şi mai grozav, o adevărată frumuseţe – un googolplex. Un googolplex era zece înmulţit cu zece de un googol de ori. Ce număr!

Peter îşi lăsă mintea să cutreiere prin această mărime fantastică. Zerourile se înşirau în spaţiu ca nişte balonaşe de săpun. Tatăl lui îi spusese că astronomii calculaseră că numărul total de atomi din toate milioanele de stele vizibile prin uriaşele lor telescoape era de zece cu nouăzeci şi opt de zerouri în coadă. Toţi atomii din lume nu formau nici măcar un singur googol. Iar un googol nu era decât o fărâmă minusculă în comparaţie cu un googolplex. Dacă ai avea chef de un googol de caramele de ciocolată, n-ar exista destui atomi în univers ca să le facă.

Peter îşi sprijini capul într-o mână şi oftă. Chiar în acel moment profesoara bătu din palme. Cele douăzeci de minute trecuseră. Peter nu reuşise să scrie decât primul număr al primei adunări. Toţi ceilalţi terminaseră. Profesoara îl urmărise pe Peter cum se uită în foaie, fără să scrie nimic, doar oftând.

La scurt timp după aceea a fost pus într-un grup de elevi care aveau dificultăţi serioase chiar şi la adunarea unor numere mici, cum ar fi patru şi şase. Peter s-a plictisit repede şi i-a fost şi mai greu să fie atent. Profesorii au început să creadă că e prea slab la matematică chiar şi pentru acest grup special. Ce puteau face cu el?

Bineânţeles că părinţii lui Peter şi sora lui, Kate, ştiau că Peter nu e prost, nici leneş, nici plictisit, şi existau şi la şcoală profesori care au ajuns să înţeleagă că în mintea lui se petreceau tot felul de lucruri interesante. Iar pe măsură ce a crescut, Peter a învăţat şi el că, din moment ce lumea n-are cum să vadă ce-ţi trece prin cap, cel mai bine e să le spui tu dacă vrei să te înţeleagă. Aşa că a început să scrie despre unele din lucrurile care i se întâmplau când privea pe geam sau stătea întins pe spate, uitându-se la cer. Când s-a făcut mare, a devenit inventator şi scriitor de poveşti şi a avut o viaţă fericită. În această carte veţi afla unele din ciudatele aventuri care s-au petrecut în mintea lui Peter, scrise întocmai cum s-au întâmplat.

Capitolul 1

Păpuşile

Peter împărţise camera cu Kate de când se ştia. În general nu-l deranja. Îi plăcea de Kate. Îl făcea să râdă. Şi erau nopţi când Peter se trezea din câte un coşmar şi se bucura că mai e cineva în cameră, chiar dacă nu era decât sora lui de şapte ani, care nu i-ar fi fost de mare ajutor împotriva creaturii cu piele roşie şi vâscoasă care îl hăituia în somn. Când se trezea, monştrii ăştia se piteau pe după draperii sau se furişau în dulap. Cu Kate în cameră, îi era ceva mai uşor să se dea jos din pat şi să traverseze în fugă palierul până la dormitorul părinţilor lui.

Dar existau şi momente când nu-i convenea că împărţeau camera. Şi nici lui Kate nu-i convenea. Existau după-amiezi lungi în care se călcau reciproc pe nervi. O hârâială ducea la ceartă, iar cearta la bătaie, o bătaie în toată regula, cu pumni, zgârieturi şi tras de păr. Cum Peter era mai mare cu trei ani, se aştepta să câştige aceste bătălii serioase. Şi, într-un fel, o făcea. Kate izbucnea prima în plâns, de asta putea fi sigur.

Dar oare asta era chiar o victorie? Kate îşi ţinea respiraţia şi îşi împingea aerul în obraji până ce faţa îi devenea de culoarea prunei coapte. Apoi nu trebuia decât să fugă la parter şi să-i arate mamei „ce i-a făcut Peter”. Sau uneori se întindea pe jos şi scotea un asemenea hârâit din gât, de Peter credea că e gata să

moară. Atunci *el* era cel care fugea jos s-o aducă pe mama. Şi la ţipat Kate se pricepea ca nimeni altul. Odată, în timpul uneia din furtunile ei de zbierete, o maşină care trecea pe stradă s-a oprit şi din ea s-a dat jos un bărbat îngrijorat, care s-a uitat la fereastra camerei. În acel moment Peter se uita şi el pe geam. Bărbatul a străbătut în goană aleea grădinii şi a început să dea cu pumnii în uşă, convins că înăuntru se întâmpla ceva teribil. Aşa şi era. Peter împrumutase ceva de la Kate, iar ea îşi voia lucrul înapoi. *Pe loc!*

Când se întâmpla aşa ceva, Peter era cel care dădea de bucluc, iar Kate, cea care ieşea învingătoare. Aşa i se părea lui Peter. Când se înfuria pe Kate, trebuia să se gândească bine înainte s-o lovească. De multe ori menţineau pacea trăgând o linie imaginară care pornea de la uşă şi traversa dormitorul. Partea lui Kate acolo, partea lui Peter aici. În partea asta, masa de desen a lui Peter, unica lui jucărie de pluş – o girafă cu gât îndoit –, seturile de chimie, de electricitate şi de imprimat, care nu erau niciodată atât de interesante cum promiteau pozele de pe cutie, şi cufărul de tinichea în care îşi ţinea secretele şi pe care Kate încerca mereu să-l deschidă.

În partea cealaltă se aflau masa de desen a lui Kate, telescopul, microscopul, seturile de magnetism, care *erau* la fel de interesante cum promiteau pozele de pe

cutie, şi peste tot în restul jumătăţii ei de cameră se găseau păpuşile. Le vedeai înşirate de-a lungul pervazului ferestrei, cu picioarele atârnându-le leneş, sprijinite pe comodă şi trântite peste oglinda acesteia sau aşezate într-un cărucior de jucărie, înghesuite ca nişte navetişti într-un vagon de metrou. Favoritele momentului ajungeau mai aproape de pat. Erau de toate culorile, de la un negru de pantofi lustruiţi până la un alb cadaveric, deşi majoritatea erau de un roz strălucitor. Unele erau goale. Altele n-aveau decât un singur articol pe ele – o şosetă, un tricou sau o bonetă. Câteva erau îmbrăcate foarte elegant, în toalete de bal cu eşarfe, în rochii tivite cu dantelă şi în fuste lungi, cu panglici fâlfâind în spate. Toate erau diferite, dar toate aveau ceva în comun: aceiaşi ochi ficşi, larg deschişi, demenţi, furioşi, care nu clipeau. Se presupunea că sânt bebeluşi, dar privirea le trăda. Bebeluşii nu sânt în stare să se uite la cineva în halul ăla. Când trecea pe lângă păpuşi, Peter se simţea urmărit şi bănuia că atunci când nu era în cameră, vorbeau despre el – toate şaizeci.

Cu toate acestea, nu i-au făcut niciodată vreun rău lui Peter şi nu era decât una care chiar nu-i plăcea. Păpuşa Maşteră. Nici lui Kate nu-i plăcea. Îi era frică de ea, atât de frică, încât nu îndrăznea s-o arunce, ca nu cumva să se întoarcă în toiul nopţii şi să se răzbune. Aţi

recunoaşte-o pe Păpuşa Maşteră dintr-o privire. Era de un roz cum nici o fiinţă umană nu fusese vreodată. Piciorul stâng şi braţul drept îi fuseseră demult smulse din încheieturi, iar din craniul ciuruit îi creştea un smoc des de păr negru. Creatorii ei voiseră s-o înzestreze cu un surâs mic şi dulce, dar pesemne că se întâmplase ceva cu mulajul, pentru că Păpuşa Maşteră era veşnic cu buzele răsfrânte dispreţuitor şi se încrunta, ca şi când ar fi încercat să-şi aducă aminte de cel mai neplăcut lucru din lume.

Dintre toate păpuşile, numai Păpuşa Maşteră nu era nici băiat, nici fată. Păpuşa Maşteră era pur şi simplu o „chestie”. Era goală şi stătea cât se poate de departe de patul lui Kate, pe o etajeră cu cărţi, de unde se uita în jos la celelalte. Kate o mai lua în braţe din când în când şi încerca s-o aline cu murmurele ei, dar nu dura mult până se cutremura şi o punea iute înapoi.

Linia invizibilă funcţiona bine atâta timp cât îşi aminteau de ea. Trebuiau să-şi ceară voie să treacă în jumătatea celuilalt. Kate nu avea voie să-şi bage nasul în cufărul secret al lui Peter, iar Peter nu avea voie să se atingă de microscopul lui Kate fără permisiunea ei. Totul a mers destul de bine până într-o după-amiază ploioasă de duminică; atunci au pornit o ceartă, una din cele mai urâte avute vreodată, încercând să stabilească pe unde

trecea această linie. Peter era convins că era mai departe de patul lui. De data asta Kate n-a trebuit să se facă vânătă la faţă, să se prefacă muribundă sau să ţipe. L-a pocnit pe Peter peste nas cu Păpuşa Maşteră. A apucat-o de piciorul roz şi dolofan pe care-l mai avea şi l-a izbit cu ea peste faţă. Aşa că Peter a fost cel care a fugit pe scări în jos, plângând. Nasul nu-l durea de fapt, dar îi curgea sânge din el şi voia să profite cât mai mult de asta. Pe când fugea, şi-a întins sângele pe faţă cu dosul palmei, iar când a intrat în bucătărie, a căzut la pământ în faţa mamei, a gemut, s-a tânguit şi s-a zvârcolit. Evident, Kate a dat de bucluc – mare bucluc.

Aceasta a fost cearta care i-a făcut pe părinţii lor să decidă că venise timpul ca Peter şi Kate să aibă camere separate. La scurt timp după ce Peter a împlinit zece ani, tatăl lui a eliberat încăperea poreclită „camera cutiilor”, deşi în ea nu era nici o cutie, ci doar rame de fotografii vechi şi fotolii stricate. Peter a ajutat-o pe mama lui să decoreze camera. Au pus perdele şi au vârât cu greu înăuntru un pat uriaş de fier, cu ornamente rotunde de alamă.

Kate era atât de fericită, încât l-a ajutat pe Peter să-şi mute lucrurile de partea cealaltă a palierului. Gata cu certurile. Şi nu va mai fi nevoită să audă gâlgâitul, bolborositul acela dezgustător pe care fratele ei îl făcea

în somn. Iar Peter nu se mai putea opri din cântat. De-acum avea un loc unde se putea duce să… ei bine, pur şi simplu să *fie*. În seara aceea s-a dus de bunăvoie la culcare cu o jumătate de oră mai devreme, ca să se bucure de locul lui, de lucrurile lui, fără nici o linie imaginară prin mijlocul camerei. A stat întins în semiântuneric şi s-a gândit ce bine era că se întâmplase totuşi şi ceva bun de pe urma acelei monstruozităţi sinistre, Păpuşa Maşteră.

Lunile au trecut, iar Peter şi Kate s-au obişnuit să aibă fiecare camera lui şi nu şi-au mai bătut capul cu asta. Datele importante – ziua lui Peter, noaptea lui Guy Fawkes[3], Crăciunul, ziua lui Kate şi apoi Paştele – au venit şi au trecut. Trecuseră două zile de la vânătoarea de ouă de Paşte. Peter era la el în cameră, în pat, şi tocmai se pregătea să-şi mănânce ultimul ou de ciocolată. Era cel mai mare, cel mai greu, şi tocmai de-asta îl lăsase ultimul. Desfăcu staniolul argintiu cu albastru. Oul era aproape cât o minge de rugbi. Îl ţinea cu ambele mâini şi se uita la el. Apoi îl trase mai aproape

[3] Noaptea lui Guy Fawkes sau noaptea rugurilor se sărbătoreşte în Marea Britanie în fiecare an pe 5 noiembrie, în amintirea complotului eşuat al lui Guy Fawkes şi al altor conspiratori, care în acea dată, în anul 1605, au vrut să arunce în aer Camera Lorzilor şi să-l ucidă pe regele Iacob I, folosindu-se de câteva zeci de butoaie cu praf de puşcă ascunse în subsolul clădirii.

şi îşi înfipse degetele mari în coaja lui. Cât de mult îi plăcea aroma bogată şi păstoasă de cacao ce se revărsa din golul întunecat al oului! Îl ridică la nas şi inspiră adânc. Apoi începu să mănânce.

Afară ploua. Mai aveau o săptămână de vacanţă. Kate era plecată la o prietenă. N-avea altceva de făcut decât să mănânce. După douăzeci de minute din ou nu mai rămăsese decât ambalajul. Peter se ridică în picioare, clătinându-se uşor. Îi era greaţă şi se simţea plictisit, o combinaţie perfectă pentru o după-amiază umedă. În chip ciudat, faptul că avea propria lui cameră nu i se mai părea atât de grozav. „Sătul de ciocolată”, oftă el în timp ce se îndrepta spre uşă. „Sătul de camera mea!”

Se opri pe palier, întrebându-se dacă avea să vomite. Dar în loc să se ducă la baie, se îndreptă spre camera lui Kate şi intră. Bineânţeles că mai revenise acolo de sute de ori, dar niciodată singur. Se opri în mijlocul încăperii, urmărit, ca întotdeauna, de păpuşi. Se simţea straniu şi totul părea diferit. Încăperea era mai mare şi până atunci nu observase că podeaua ei era înclinată. Avu senzaţia că păpuşile, cu privirile lor sticloase, erau mai numeroase ca niciodată şi, în timp ce cobora panta înspre fostul lui pat, i se păru că aude un sunet, un foşnet. Crezu că vede o mişcare, dar când se întoarse, totul era neclintit.

Se aşeză pe pat şi se gândi la vremurile când dormise acolo. Nu fusese decât un ţânc. Nouă ani! Ce ştia la vârsta aia? Ce bine-ar fi dacă el cel de-acum, de zece ani, s-ar putea întoarce în timp, ca să-i explice nătărăului ăluia inocent cum stă treaba. Când împlineai zece ani, începeai să vezi imaginea completă, cum se leagă lucrurile, cum funcţionează, aveai o viziune de ansamblu...

Peter se concentră atât de tare în încercarea lui de a-şi aminti persoana ignorantă care fusese cu şase luni în urmă, încât nu observă figura care traversa covorul înspre el. Când în cele din urmă o făcu, scoase un strigăt de surpriză, se repezi în vârful patului şi se ghemui cu genunchii la gură. Într-un ritm greoi, dar susţinut, Păpuşa Maşteră se apropia de el. Luase o pensulă de pe biroul lui Kate şi o folosea ca pe o cârjă. Traversa camera şchiopătând, gâfâind iritată şi mormăind înjurături pe care nici măcar o păpuşă maşteră n-ar fi trebuit să le folosească. Se opri lângă piciorul înalt al patului cât să-şi tragă răsuflarea. Peter observă surprins cât de transpirate îi erau fruntea şi buza de sus. Păpuşa Maşteră îşi sprijini pensula de pat şi îşi trecu unicul braţ peste faţă. Iar apoi, aruncându-i o privire rapidă lui Peter şi inspirând adânc, Păpuşa Maşteră îşi apucă smucit cârja şi începu să se caţere în pat.

Când ai doar un braţ şi un picior, e nevoie de multă răbdare şi putere ca să te sui la o înălţime de trei ori mai mare decât a ta. Păpuşa Maşteră n-avea nici răbdare, nici putere. Atârna la jumătatea piciorului patului, căuta un loc unde să-şi înfigă pensula, pentru a se împinge mai departe, iar trupşorul ei roz tremura de efort şi încordare. Gâfâielile şi icnetele îi deveniră tot mai puternice şi mai demne de milă. Încet-âncet, capul său, mai transpirat ca niciodată, se iţi în dreptul lui Peter. Acesta ar fi putut foarte uşor să se întindă şi să ridice creatura pe pat. Şi, la fel de uşor, ar fi putut-o trânti la pământ. Dar nu făcu nimic. Era prea interesant. Voia să vadă ce se întâmplă. În timp ce Păpuşa Maşteră se chinuia să urce, cu strigăte de „Of, tunete la poarta iadului!”, „Blesteme-n capul tuturor!” şi „Zeamă putredă!”, Peter îşi dădu seama că toate păpuşile din cameră întorseseră capul spre el. Ochii de un albastru pur scăpărau mai mari ca niciodată şi se auzi un şuier uşor de sunete siflante, ca o apă rostogolindu-se peste pietre, un sunet care se transformă într-un murmur şi apoi într-un torent, pe măsură ce agitaţia cuprinse cele cinci duzini de spectatori.

— O s-o facă! o auzi Peter pe una strigând.

Alta îi răspunse:

— Acum o să vedem ceva nemaipomenit!

— Ce-i corect e corect! strigă alta şi cel puţin douăzeci de păpuşi îşi exprimară zgomotos acordul.

— Da!

— Aşa-i!

— Bine spus!

Păpuşa Maşteră ajunsese cu braţul pe pat şi dădu drumul cârjei. Acum râcâia pătura cu degetele, încercând s-o apuce suficient de bine cât să se urce . Iar în timp ce făcea asta, de partea cealaltă a încăperii se stârniră urale puternice şi, dintr-odată, păpuşile, toate păpuşile, o porniră spre pat. De pe pervazuri şi din vârful oglinzii, de pe patul lui Kate şi din căruciorul de jucărie al lui Kate, veneau ţopăind şi săltând, revărsându-se, rostogolindu-se şi repezindu-se pe covor. Păpuşile în rochii lungi ţipau când se împiedicau şi se împleticeau, în timp ce păpuşile goale sau cele cu doar o şosetă pe ele se mişcau cu o uşurinţă oribilă. Înaintau necontenit, ca un val de maro şi roz, de negru şi alb, iar de pe toate buzele lor îmbufnate se auzea „Ce-i corect e corect! Ce-i corect e corect!”. Şi în fiecare ochi mare şi sticlos se vedea furia pe care Peter o bănuise întotdeauna dincolo de albastrul acela frumos, de bebeluş.

Păpuşa Maşteră ajunsese pe pat şi, epuizată, dar mândră, făcea cu mâna mulţimii adunate dedesubt.

Păpuşile strânseră rândurile, chiuiră aprobator şi îşi ridicară braţele dolofane şi cu gropiţe înspre liderul lor.

— Ce-i corect e corect! începu din nou scandarea.

Peter se trăsese către capătul celălalt al patului. Stătea cu spatele la perete şi braţele îi erau încleştate în jurul genunchilor. Asta era ceva cu adevărat extraordinar. Cu siguranţă că mama lui va auzi de jos scandalul şi va urca să le spună să tacă din gură.

Păpuşa Maşteră trebuia să-şi recapete suflarea, aşa că lăsă scandarea să continue. Apoi îşi luă pensula-cârjă şi păpuşimea tăcu brusc.

Păpuşa schiloadă le făcu cu ochiul susţinătorilor ei, apoi sări cu un pas sau doi mai aproape de Peter şi îi zise:

— Te-ai instalat comod, nu?

Tonul îi era foarte politicos, dar din mulţime se auziră hlizeli şi Peter înţelese că i se întindea o cursă.

— Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse el.

Păpuşa Maşteră se întoarse spre mulţime şi imită cu pricepere vocea lui Peter:

— Nu ştie ce vreau să spun.

Se răsuci iar spre Peter.

— Vreau să spun că-i comod în camera ta cea nouă, nu?

— Aha, spuse Peter. Da, e grozav în camera mea.

Câteva din păpuşile de pe covor preluară cuvântul şi-l repetară întruna – „Grozav... grozav... grozav...” –, până ce cuvântul chiar începu să pară unul prostesc şi Peter tare şi-ar fi dorit să nu-l fi folosit.

Păpuşa Maşteră aştepta răbdătoare. Când se făcu linişte din nou, întrebă:

— Îţi place să ai camera ta, nu?

— Da, îmi place, răspunse Peter.

— Îţi place să ai o cameră numai a ta?

— Da. Tocmai ţi-am spus. Îmi place, repetă Peter.

Păpuşa Maşteră se mai apropie un pas, ţopăind. Peter avea senzaţia că era pe punctul de a ajunge la subiect. Păpuşa ridică vocea:

— Şi ţi-a trecut vreodată prin cap că, poate, ar vrea altcineva camera aia?

— Asta-i ridicol! spuse Peter. Mama şi tata stau în aceeaşi cameră. Aşa că nu mai rămânem decât eu şi Kate...

Cuvintele i-au fost acoperite de vuietul dezaprobator al mulţimii. Păpuşa Maşteră reuşi să-şi ţină echilibrul într-un picior şi îşi înălţă cârja pentru a face tăcere.

— Numai voi doi, zici? spuse ea, dând din cap către mulţime.

Peter izbucni în râs. Nu ştia ce să zică.

Păpuşa Maşteră se apropie şi mai mult. Dacă ar fi întins mâna, Peter ar fi putut-o atinge. Era sigur că gura păpuşii mirosea a ciocolată.

— Nu crezi că ar fi cazul să stea şi altcineva în camera aia? spuse păpuşa.

— Ce caraghios! începu Peter să spună. Voi nu sânteţi decât nişte păpuşi...

Nimic n-ar fi putut-o înfuria mai mult pe Păpuşa Maşteră.

— Ai văzut cum trăim! ţipă ea. Sântem şaizeci, înghesuite într-un colţ de cameră. Ai trecut pe lângă noi de o mie de ori şi niciodată nu te-ai gândit la asta. Ce-ţi pasă ţie că stăm ticsite una peste alta ca nişte cărămizi în perete? Nu eşti în stare să vezi ce-ai în faţa ochilor. Uită-te la noi! N-avem spaţiu, n-avem intimitate, majoritatea dintre noi n-avem nici măcar un pat. Acum e rândul altcuiva să stea în camera aia. Ce-i corect e corect!

Din mulţime se înălţă iarăşi un urlet şi scandarea începu din nou:

— Ce-i corect e corect! Ce-i corect e corect!

Iar în timp ce răcneau, păpuşile dădură năvală sus, pe pat, urcându-se unele pe umerii celorlalte şi transformându-şi astfel trupurile în scări. Într-un minut toată echipa stătea gâfâind în faţa lui Peter, iar Păpuşa

Maşteră, care se retrăsese la capătul celălalt al patului, îşi flutură cârja din spatele mulţimii şi strigă:

— Acum!

Şaizeci de perechi de mâini dolofane îl apucară pe Peter de piciorul stâng.

— Heirup, heirup! scanda Păpuşa Maşteră.

— Heirup, heirup! răspundea gloata.

Iar apoi s-a întâmplat un lucru ciudat. Piciorul lui Peter a ieşit din încheietură. A ieşit imediat. Peter se uită în jos, înspre locul unde-i fusese piciorul, şi, în loc de sânge, văzu un arc răsucit care-i ieşea din pantalonii rupţi.

Ce ciudat! se gândi el. Nu mi-aş fi imaginat niciodată una ca asta...

Dar n-avu prea mult timp să se gândească la cât de ciudat era totul, fiindcă păpuşile îi apucaseră acum braţul drept şi trăgeau de zor, cu heirup şi heirup, iar braţul îi ieşi la rândul lui din încheietură, iar din umăr i se iţi încă un arc.

— Hei! strigă Peter. Daţi-mi-le înapoi!

Dar degeaba. Braţul şi piciorul erau date din mână în mână, peste capetele mulţimii, către Păpuşa Maşteră. Aceasta luă piciorul şi şi-l puse în încheietura goală. Se potrivea perfect. Apoi puse şi braţul la locul lui. Ai fi zis că-i făcut la comandă, aşa de bine se potrivea.

Straniu, se gândi Peter. Sânt sigur că braţul şi piciorul meu ar trebui să fie prea mari.

Chiar în timp ce se gândea la asta, păpuşile se năpustiră din nou asupra lui, iar acum i se suiră pe piept, trăgându-l de păr şi sfâşiindu-i hainele.

— Daţi-vă jos! strigă Peter. Au! Mă doare.

Râzând, păpuşile îi smulseră aproape tot părul. Nu-i lăsară decât o şuviţă lungă în mijlocul capului.

Păpuşa Maşteră îi azvârli lui Peter cârja şi începu să ţopăie, ca să-şi testeze noul picior.

— E rândul meu să stau în camera aia, strigă ea. Cât despre el, se poate duce acolo sus.

Arătă înspre etajeră cu braţul pe care Peter îl considera încă *al său*. Păpuşa Maşteră sări sprintenă jos şi mulţimea se repezi înainte, ca să-l apuce pe Peter şi să-l ducă la noua sa reşedinţă. Şi aşa s-ar fi terminat lucrurile. Dar chiar atunci Kate intră în cameră.

Acum trebuie să încercaţi să vă imaginaţi scena din locul unde se găsea ea. Se întorsese acasă de la joacă, de la prietena ei, intrase în dormitor şi ochii îi căzuseră pe fratele ei, ce stătea întins pe patul liber, jucându-se cu păpuşile ei, cu *toate* păpuşile ei, pe care le tot muta, imitându-le vocile. Singura care nu stătea pe pat era Păpuşa Maşteră: ea zăcea alături, pe covor.

Kate s-ar fi putut înfuria. În fond, era o încălcare a regulilor. Peter era la ea în cameră fără să-i fi cerut voie *şi* îi dăduse jos toate păpuşile din locurile lor speciale. Dar când îşi văzu fratele cu şaizeci de păpuşi îngrămădite peste el, Kate izbucni în râs.

Peter se ridică grăbit de îndată ce o văzu pe Kate. Obrajii i se înroşiseră.

— Ah... ăăă... scuze, mormăi şi încercă să se strecoare pe lângă ea.

— Stai puţin, zise Kate. Ce-ar fi să le pui înapoi? Ştii bine că toate au locul lor.

Aşa că, pe măsură ce Kate îi spunea unde le e locul, Peter puse toate păpuşile înapoi: pe oglindă, pe comodă, pe pervazuri, pe pat, în cărucior.

Parcă a durat o veşnicie până să le aşeze unde trebuie. Ultima la rând a fost Păpuşa Maşteră. Când a pus-o în vârful etajerei, Peter a fost sigur că a auzit-o zicând:

— Într-o bună zi, amice, camera aia va fi a mea.

— Of, blesteme-n capul tuturor! îi şopti Peter. Zeamă putredă!

— Ce-ai zis? strigă Kate.

Dar fratele ei ieşise deja din cameră.

Capitolul 2

Motanul

Când se trezea dimineaţa, Peter rămânea întotdeauna cu ochii închişi până ce răspundea la două întrebări simple. Întotdeauna îi veneau în aceeaşi ordine. Întrebarea numărul unu: cine sânt eu? A, da, Peter, şi am zece ani şi jumătate. Apoi, tot cu ochii închişi, întrebarea numărul doi: ce zi a săptămânii e azi? După care venea răspunsul, un fapt la fel de solid şi de neclintit ca un munte. Marţi. Încă o zi de şcoală. Apoi îşi trăgea păturile peste cap, se cufunda şi mai adânc în propria-i căldură şi se lăsa cuprins de întunericul prietenos. Aproape că se putea preface că nu există. Dar ştia că va trebui să se forţeze să se scoale. Toate lumea era de acord că era marţi. Planeta însăşi, grăbindu-se prin spaţiu, învârtindu-se în jurul propriei axe şi în jurul soarelui, adusese toată lumea până marţi şi nici Peter, nici părinţii lui şi nici guvernul n-aveau ce să facă. Trebuia să se dea jos din pat, altfel va pierde autobuzul, va întârzia şi va da de bucluc.

Ce cruzime să-şi târască trupul cald şi somnoros din cuib şi să bâjbâie după haine, ştiind că în mai puţin de o oră avea să tremure în staţia de autobuz. Meteorologul de la televizor spusese că e cea mai friguroasă iarnă din ultimii cincisprezece ani. Frig, dar fără distracţie. Nici

urmă de zăpadă, nici un pic de promoroacă, nici măcar o baltă îngheţată pe care să patineze. Numai frig şi cenuşiu, cu un vânt aprig care intra în dormitorul lui Peter printr-o crăpătură din geam. Uneori i se părea că nu făcuse nimic altceva în viaţă şi nici nu va mai face vreodată altceva în afară de trezit, sculat din pat şi mers la şcoală. Nu-l consola cu nimic că toată lumea, inclusiv adulţii, trebuia să se scoale în dimineţile întunecate de iarnă. Dacă toţi ar fi de acord să se oprească, atunci s-ar putea opri şi el. Dar planeta continua să se rotească, luni, marţi, miercuri veneau din nou la rând şi toată lumea continua să se dea jos din pat.

Bucătăria era un soi de spaţiu intermediar între pat şi lumea cea mare de-afară. Aici aerul era plin de fum de la pâinea prăjită, de aburi de la ceainic şi de arome de şuncă. Micul dejun ar fi trebuit să fie o masă cu toată familia, dar rareori reuşeau să se aşeze la ea toţi patru în acelaşi timp. Ambii părinţi ai lui Peter se duceau la serviciu şi veşnic se găsea cineva care alerga panicat în jurul mesei, căutând o hârtie pierdută, un carneţel de programări sau un pantof, şi trebuia să înşfaci ce se gătea pe aragaz şi să-ţi găseşti un loc.

În bucătărie era cald, aproape la fel de cald ca în pat, dar nu la fel de liniştit. Atmosfera era plină de acuzaţii deghizate sub formă de întrebări.

Cine-a dat de mâncare pisicii?

La ce oră vii acasă?

Ai terminat tema aia?

Cine mi-a luat servieta?

Pe măsură ce minutele se scurgeau, confuzia şi agitaţia creşteau. Familia avea o regulă: nimeni nu pleca înainte să se facă ordine în bucătărie. Uneori trebuia să-ţi apuci bucata de şuncă din tigaie înainte ca ea să fie aruncată în farfuria pisicii şi tigaia să zboare fâsâind în apa din chiuvetă. Cei patru membri ai familiei alergau încoace şi încolo cu farfurii murdare şi cutii de cereale, lovindu-se unul de altul, şi veşnic se auzea cineva mormăind: O să-ntârzii. O să-ntârzii. A treia oară săptămâna asta!

Exista însă un al cincilea membru al familiei care nu se grăbea niciodată şi care ignora toată agitaţia. Stătea întins pe o poliţă de deasupra caloriferului, cu ochii pe jumătate închişi, singurul lui semn de viaţă fiind, din când în când, câte-un căscat. Era un căscat uriaş, un căscat jignitor. Gura i se deschidea larg şi scotea la iveală o limbă roz, curată, iar când în cele din urmă se închidea din nou, un fior plăcut îl străbătea în unduiri de la mustăţi până la coadă: William motanul se pregătea să-şi înceapă ziua.

Când Peter îşi apuca ghiozdanul şi arunca o ultimă privire în jur înainte să iasă în fugă din casă, pe William îl vedea întotdeauna. Capul îi era culcuşit pe o lăbuţă, în timp ce cealaltă îi atârna neglijent peste marginea poliţei, legănându-se în căldura care se ridica. Acum, că oamenii ăştia ridicoli plecau, putea şi motanul să tragă câteva ore de moţăit serios. Peter ieşea din casă în crivăţul de afară chinuit de imaginea motanului dormitând.

Dacă vi se pare ciudat să vă gândiţi la un motan ca la un membru adevărat al unei familii, atunci trebuie să ştiţi că vârsta lui William era mai mare decât a lui Peter şi Kate laolaltă. În tinereţe o cunoscuse pe mama lor pe când aceasta încă mergea la şcoală. Plecase cu ea la universitate şi, cinci ani mai târziu, fusese prezent la nunta ei. Când Viola Fortune era însărcinată cu primul ei copil şi se mai odihnea câteodată în pat după-amiaza, William Motanul obişnuia să se încolăcească în jurul umflăturii de la mijlocul ei, unde se găsea Peter. La naşterea ambilor copii a dispărut de-acasă zile în şir. Nimeni n-a ştiut unde sau de ce a plecat. Fusese martorul tăcut al tuturor bucuriilor şi tristeţilor vieţii de familie. Îi văzuse pe bebeluşi transformându-se în copilaşi care încercau să-l tragă de urechi şi îi văzuse pe copilaşi devenind şcolari. Îi cunoscuse pe părinţi pe

vremea când erau un cuplu tânăr şi nebunatic care locuia într-o singură cameră. Acum, în casa lor cu trei dormitoare, erau mai puţin nebunatici. Iar William Motanul era şi el mai puţin nebunatic. Nu mai aducea şoareci sau păsări în casă, ca să le pună la picioarele oamenilor nerecunoscători. La scurt timp după ce a împlinit vârsta de paisprezece ani, a renunţat să mai lupte şi nu şi-a mai apărat cu mândrie teritoriul. După părerea lui Peter, faptul că un motan tânăr şi agresiv din vecini prelua controlul asupra grădinii, ştiind că bătrânul William nu se mai putea împotrivi, era ceva scandalos. Uneori motanul intra în bucătărie pe uşiţa pentru pisici şi-i mânca lui William mâncarea în timp ce bătrâna pisică privea neajutorată. Şi doar cu câţiva ani în urmă nici o pisică rezonabilă n-ar fi îndrăznit să pună nici măcar lăbuţa pe gazon.

William trebuie să fi fost trist din pricină că-şi pierduse puterile. Renunţase la compania altor pisici şi stătea singur în casă, cu amintirile şi gândurile sale. Dar în ciuda celor şaptesprezece ani ai lui, se menţinea elegant şi în formă. Era aproape complet negru, cu lăbuţe şi pieptar de un alb strălucitor şi un strop de alb pe vârful cozii. Uneori te căuta şi, după ce se gândea o clipă, îţi sărea în poală şi stătea acolo cu lăbuţele răşchirate, uitându-se adânc, fără să clipească, în ochii tăi. Apoi

ridica uneori capul, privindu-te în continuare, mieuna doar o dată şi tu ştiai că îţi spune ceva important şi înţelept, ceva ce n-aveai cum să înţelegi vreodată.

În după-amiezile de iarnă nimic nu-i plăcea mai mult lui Peter când venea de la şcoală decât să-şi arunce pantofii din picioare şi să se întindă alături de William Motanul în faţa şemineului din camera de zi. Îi plăcea să coboare până în dreptul lui William, să-şi apropie faţa de a motanului şi să vadă cât de extraordinară era de fapt în frumuseţea ei neumană, cu fire de păr negru ţâşnind într-un glob din feţişoara din dosul blănii, cu mustăţi albe, arcuite uşor în jos, cu sprâncenele zvâcnind în sus ca nişte antene radio şi cu ochi verzi, oblici, ca nişte uşi întredeschise înspre o lume în care Peter n-ar fi putut intra niciodată. De îndată ce se apropia de pisică, începea huruitul torsului, atât de adânc şi de puternic, că podeaua vibra. Peter ştia că e bine-venit.

Într-o asemenea după-amiază – accidental, chiar într-o marţi –, pe la ora patru, când lumina de-afară scăpăta deja, draperiile erau trase şi becurile aprinse, Peter se lăsă pe covorul unde William stătea întins în faţa focului puternic, ale cărui flăcări se încolăceau în jurul unui butuc gros de ulm. Prin horn se auzea mugetul vijeliei îngheţate care biciuia acoperişurile. Ca să nu le fie frig, Peter şi Kate veniseră în fugă din staţia de autobuz.

Acum Peter era înăuntru, la adăpost, alături de bătrânul lui prieten, care se rostogolea pe spate şi lăsa lăbuţele din faţă să-i atârne neajutorate, prefăcându-se că e mai tânăr decât anii pe care-i avea. Voia să fie scărpinat pe burtă. Când Peter începu să-şi mişte uşor degetele prin blăniţa lui, torsul se înteţi atât de tare, încât toate oasele din trupul bătrânului motan păreau să zdrăngăne. Iar apoi William întinse o lăbuţă spre degetele lui Peter şi încercă să le tragă mai sus. Peter lăsă pisica să-i ghideze mâna.

— Vrei să te scarpin pe bărbie? murmură el.

Dar nu. Motanul voia să fie atins chiar la baza gâtului. Peter simţi ceva tare acolo. Când îl atingea, se mişca dintr-o parte într-alta. Ceva i se prinsese în blană. Peter se propti într-un cot, ca să investigheze. Dădu la o parte blana. La început a crezut că are în faţa ochilor o bijuterie, o plăcuţă de argint. Dar nu se vedea nici urmă de lănţişor, iar când s-a uitat şi a cercetat mai îndeaproape, şi-a dat seama că nu-i metal, ci un os şlefuit, oval şi turtit la mijloc, şi – lucrul cel mai ciudat – că era prins de pielea lui William Motanul. Bucata de os se potrivea perfect între degetul lui arătător şi cel mare. Strânse mai tare şi smuci o dată. Torsul motanului se intensifică. Peter trase din nou în jos şi de data asta simţi cum ceva cedează.

Uitându-se prin blană şi dând-o la o parte cu vârfurile degetelor, Peter văzu că în pielea pisicii se deschisese o crăpătură mică. Era ca şi cum ar fi avut în mână capătul unui fermoar. Trase din nou, iar acum apăru o despicătură întunecată, lungă de vreo cinci centimetri. De-acolo venea torsul lui William Motanul. Poate că o să-i văd inima bătând, se gândi Peter. Lăbuţa îi apăsă din nou, uşor, degetele. William Motanul îl îndemna să continue.

Şi aşa făcu. Deschise întreaga pisică, de la gât până la coadă. Peter şi-ar fi dorit să dea pielea la o parte, ca să se uite înăuntru. Dar nu voia să pară prea curios. Tocmai era pe punctul de a o striga pe Kate, când în interiorul pisicii se stârni o mişcare, un freamăt, iar prin deschizătura din blană ieşi o lumină de un roz palid, care deveni tot mai intensă. Şi, brusc, din William Motanul ieşi o... ei bine, o creatură. Dar Peter nu era sigur că putea fi atinsă cu adevărat, pentru că părea făcută în întregime din lumină. Şi, cu toate că nu avea mustăţi, coadă, blană sau patru picioare şi nici nu torcea, întreaga sa înfăţişare simboliza noţiunea de „pisică”. Era însăşi esenţa cuvântului, miezul ideii. Era un fald tăcut, sinuos şi rotunjit de lumină rozalie şi purpurie ce se strecura afară din motan.

— Tu trebuie să fii spiritul lui William, zise Peter cu voce tare. Sau eşti o fantomă?

Lumina n-a scos nici un sunet, dar a înţeles. Părea să spună, fără a rosti de fapt cuvintele, că era ambele lucruri şi multe altele pe lângă.

După ce a ieşit cu totul din motan, care continua să stea întins pe spate pe covor, în faţa focului, spiritul-pisică se înălţă în aer şi pluti până pe umărul lui Peter, unde se aşeză. Lui Peter nu îi era deloc teamă. Simţi strălucirea spiritului pe obraz. Apoi lumina îi alunecă până în dosul capului, ieşind din raza vederii lui. Peter simţi cum îl atinge pe gât şi un fior cald îi trecu pe spinare. Spiritul-pisică îi prinse ceva noduros din vârful şirei spinării şi trase în jos, până jos de tot, iar pe măsură ce trupul i se deschidea, Peter simţea cum aerul răcoros din încăpere îi gâdilă căldura dinăuntru.

Era o senzaţie extrem de ciudată să-ţi ieşi din trup, să păşeşti pur şi simplu afară din el şi să-l laşi întins pe covor, ca pe o cămaşă pe care tocmai ce-ai dat-o jos. Peter îşi văzu propria lumină, care era purpurie şi de un alb pur. Cele două spirite au plutit în aer, faţă în faţă. Şi apoi, dintr-odată, Peter a ştiut ce voia şi ce trebuia să facă. Zbură către William Motanul şi se opri în aer. Trupul lui stătea deschis ca o uşă şi arăta atât de îmbietor, atât de primitor... Coborî şi păşi înăuntru. Cât de bine era să

te îmbraci în pisică! Nu era deloc vâscos, aşa cum îşi imagina el că sânt măruntaiele. Era uscat şi călduţ. Se lăsă pe spate şi îşi introduse braţele în labele din faţă ale lui William. Apoi îşi strecură picioarele în labele din spate ale lui William. Capul i se potrivea perfect în interiorul capului de motan. Se uită înspre propriul trup chiar în momentul în care spiritul lui William Motanul dispărea în el.

Folosindu-se de lăbuţe, Peter reuşi fără probleme să se închidă. Se ridică şi făcu câţiva paşi. Ce încântare să mergi pe patru lăbuţe albe şi moi! Îşi vedea mustăţile ieşind din părţile laterale ale feţei şi simţea cum i se răsuceşte coada în spate. Pasul îi era uşor şi blana şi-o simţea ca pe un vechi pulover de lână extrem de moale. Pe măsură ce plăcerea de a fi pisică i se înteţea, îi creştea inima şi furnicătura din adâncul gâtului deveni atât de puternică, încât putu chiar să se audă. Peter torcea. Devenise Peter Motanul, iar alături se afla William Băiatul.

Băiatul se ridică şi se întinse. Apoi, fără să-i spună o vorbă motanului de la picioarele sale, o zbughi din cameră.

— Mami! îşi auzi Peter fostul trup strigând din bucătărie. Mi-e foame. Ce-avem la cină?

În noaptea aceea Peter a fost prea neliniştit, prea agitat, prea pisică pentru a putea dormi. Pe la ora zece s-a strecurat afară prin uşiţa pisicii. Aerul îngheţat al nopţii nu-i trecea prin blana groasă. Se îndreptă fără zgomot către zidul grădinii. Se înălţa mult deasupra lui, dar n-a fost nevoie decât de o săritură graţioasă şi uşoară ca să ajungă sus, de unde îşi inspectă teritoriul. Era minunat: putea să vadă toate cotloanele întunecate, să simtă în mustăţi toate zvâcnirile din aerul nopţii şi să se facă invizibil când, pe la miezul nopţii, pe cărarea din grădină apăru o vulpe care cotrobăi prin tomberoanele de gunoi. Era conştient de prezenţa altor pisici peste tot în jur, unele de-ale locului, altele venite de departe, care-şi vedeau de treburile lor nocturne, fiecare pe traseul ei. După vulpe încercă să intre în grădină un pisic tărcat. Peter îl avertiză să nu se apropie, sâsâind şi şfichiuind din coadă. Începu să toarcă în sinea lui când motănelul scânci uluit şi-o luă la goană.

La scurt timp, în timp ce patrula pe zidul înalt care se înălţa deasupra serei, se trezi faţă în faţă cu o altă pisică, un intrus mult mai periculos. Era complet negru şi de aceea Peter nu-l văzuse mai repede. Era motanul din vecini, un individ voinic, de două ori mai mare ca el, cu gâtul gros şi picioare lungi şi puternice. Fără să stea pe

gânduri, Peter îşi arcui spinarea şi îşi zbârli blana, ca să pară şi mai mare.

— Hei, pisi, şuieră el, ăsta-i zidul meu şi tu eşti pe el.

Motanul negru păru surprins. Zâmbi.

— Zidul ăsta a fost cândva al tău, tataie. Da' acuma ce-ai de gând să faci?

— Şterge-o până nu te-azvârl de pe el.

Peter era surprins de cât de înverşunat se simţea. Acesta *era* zidul lui, din grădina lui, şi era de datoria lui să ţină pisicile neprietenoase la distanţă.

Motanul cel negru zâmbi din nou cu răceală.

— Ascultă, tataie. Ä‚sta nu mai e demult zidul tău. Vezi că trec. Dă-te la o parte din calea mea sau te jupoi.

Peter nu se clinti.

— Dacă mai faci un pas, circ de purici umblător ce eşti, îţi leg mustăţile în jurul gâtului.

Motanul cel negru slobozi un vaier lung şi batjocoritor. Dar nu se clinti. Din întuneric începuseră să apară peste tot în jur pisici care urmăreau scena. Peter le auzi vorbind.

— O încăierare?

— O încăierare!

— Pesemne că bătrânul şi-a pierdut minţile.

— Are şaptesprezece ani ca popa.

Motanul cel negru îşi arcui spinarea puternică şi urlă din nou – un sunet teribil, în crescendo.

Peter încercă să-şi controleze vocea, dar cuvintele îi ieşiră ca un sâsâit.

— Nu faci ssscurtături pe-aici fără sssssă-mi ceri mie permissssiunea mai întâi.

Motanul cel negru clipi. Când scoase un râs ascuţit, care se voia şi un strigăt de luptă, muşchii de pe gâtul gros i se văluriră.

Pe zidul de vizavi mulţimea care creştea în continuare a fost străbătută de un geamăt de încântare.

— Bătrânul Bill a luat-o razna.

— Nu şi-a ales prea bine adversarul.

— Ascultă, oaie ştirbă ce eşti, spuse motanul cel negru cu un sâsâit mult mai pătrunzător decât al lui Peter. Eu sânt numărul unu pe-aici. Nu-i aşa?

Motanul cel negru se întoarse pe jumătate spre mulţimea care murmură aprobatoare. După părerea lui Peter, pisicile din public nu păreau foarte convinse.

— Sfatul meu, continuă motanul cel negru, e să te dai la o parte. Altfel o să-ţi întind maţele la uscat pe gazon.

Peter ştia că mersese prea departe ca să mai dea înapoi. Îşi scoase ghearele, ca să se prindă mai bine de zid.

— Şobolan balonat ce eşti! Ä,sta-i zidul meu, m-ai înţeles? Iar tu nu eşti decât un rahat moale de câine bolnav!

Motanul negru icni surprins. Din mulţime se auziră chicoteli. Peter era întotdeauna un băiat foarte politicos. Ce senzaţie splendidă să poată scuipa acum aceste insulte!

— O să te mănânce păsările la micul dejun, îl avertiză motanul negru şi făcu un pas înainte.

Peter trase adânc aer în piept. Trebuia să învingă – de dragul bătrânului William. Chiar în timp ce îşi spunea asta, motanul negru dădu să-l lovească cu laba peste faţă. Peter avea trupul unui motan bătrân, dar mintea unui băiat tânăr. Se feri şi simţi cum laba şi ghearele ei întinse sălbatic trec şuierând prin aerul de deasupra urechilor lui. Avu timp să vadă că momentan motanul negru se sprijinea doar pe trei picioare. Ţâşni imediat înainte şi îl izbi puternic în piept cu cele două labe din faţă. Nu e genul de lucru pe care-l face o pisică în luptă, aşa că motanul numărul unu a fost luat prin surprindere. Cu un urlet de mirare, alunecă şi se poticni pe spate, se răsturnă de pe zid şi căzu cu capul înainte prin acoperişul serei de dedesubt. Aerul îngheţat al nopţii a fost zguduit de cădere, de clinchetul de sticlă ciobită şi de zdrăngănitul mai terestru al ghivecelor sparte. Apoi

se lăsă liniştea. Mulţimea de pisici reduse la tăcere privea de pe zid. Auziră o mişcare, apoi un geamăt. După care, abia vizibilă în întuneric, apăru silueta motanului negru, ce traversa şchiopătând gazonul. Îl auziră bolborosind:

— Nu-i corect. Gheare şi dinţi, da. Dar să împingi aşa... Pur şi simplu nu-i corect.

— Data viitoare să-mi ceri voie! strigă Peter de sus.

Motanul negru nu-i răspunse, dar ceva în silueta care se retrăgea şchiopătând dădea de înţeles că pricepuse.

A doua zi dimineaţa Peter stătea pe poliţa de deasupra caloriferului, cu capul culcuşit pe o lăbuţă, în timp ce cealaltă îi atârna neglijent peste marginea poliţei, legănându-se în căldura care se ridica. În jurul lui era numai grabă şi haos. Kate nu-şi găsea rucsacul. Terciul se arsese. Domnul Fortune era prost dispus, fiindcă rămăseseră fără cafea, iar el avea nevoie de trei căni de cafea tare ca să-şi înceapă ziua. Bucătăria era un dezastru şi dezastrul era învăluit în fum de terci. Şi era târziu, târziu, târziu!

Peter îşi încolăci coada în jurul lăbuţelor din spate şi încercă să nu toarcă prea zgomotos. În capătul celălalt al încăperii se găsea fostul lui trup, cu William Motanul înăuntru, iar trupul acela trebuia să meargă la şcoală. William Băiatul părea nedumerit. Era cu haina pe el şi

gata de plecare, dar nu purta decât un pantof. Celălalt era de negăsit.

— Mami, behăia el întruna. Unde mi-e pantoful?

Dar doamna Fortune era în hol şi se certa cu cineva la telefon.

Peter Motanul închise pe jumătate ochii. După victoria de azi-noapte, era cumplit de obosit. În curând familia urma să plece. În casă va fi linişte. Când caloriferul se va răci, va urca la etaj şi va căuta cel mai moale pat. De dragul vremurilor de demult, avea să şi-l aleagă pe al lui.

Ziua trecu exact aşa cum sperase. Moţăi, lipăi dintr-o farfurioară cu lapte, moţăi iar şi mestecă nişte mâncare de pisică din conservă, care nu era chiar atât de rea precum mirosea – aducea a plăcintă ciobănească fără piure de cartofi. Urmă încă o porţie de moţăială. Pe nesimţite, afară cerul se întunecă şi copiii se întoarseră de la şcoală. William Băiatul părea epuizat după o zi de efort în sala de clasă şi pe terenul de joacă. Motanul-băiat şi băiatul-motan se întinseră împreună în faţa focului din camera de zi. Ce ciudat, se gândi Peter Motanul, să fie mângâiat de o mână care numai cu o zi în urmă îi aparţinuse lui. Se întrebă dacă William Băiatul era mulţumit de noua lui viaţă, cu şcoală şi autobuze, o viaţă în care avea o soră, o mamă şi un tată. Dar Peter Motanul nu putu citi nimic pe faţa băiatului. Era complet

lipsită de păr şi mustăţi, foarte roz şi cu nişte ochi atât de rotunzi, încât era imposibil să-şi dea seama ce spun.

În seara aceea, un pic mai târziu, Peter s-a dus sus, în camera lui Kate. Ca de obicei, ea vorbea cu păpuşile, de data asta ţinându-le o lecţie de geografie. Din expresia încremenită de pe feţele lor se vedea clar că nu prea le păsa de cele mai lungi fluvii din lume. Peter îi sări în poală şi Kate începu să-l mângâie absentă în timp ce vorbea. De-ar fi ştiut că fiinţa pe care o ţinea în poală era fratele ei! Peter se aşeză şi se puse pe tors. Kate începu să înşire toate capitalele care-i veneau în minte. Era ceva splendid de plictisitor, exact ce-i trebuia ca să-l adoarmă iar. Ochii îi erau deja închişi când uşa se deschise brusc şi în încăpere dădu buzna William Băiatul.

— Hei, Peter! spuse Kate. N-ai bătut la uşă.

Dar motanul-frate n-o băgă în seamă. Traversă încăperea, îl apucă destul de brutal pe fratele-motan şi plecă în grabă cu el. Lui Peter nu-i plăcea să fie dus pe sus. Era ceva nedemn de un motan de vârsta lui. Încercă să se zbată, dar William Băiatul nu făcu decât să-l strângă şi mai tare în timp ce cobora scările.

— Şşş! zise el. N-avem prea mult timp.

William duse motanul în camera de zi şi îl lăsă jos.

— Stai liniştit, şopti băiatul. Fă ce-ţi spun. Întoarce-te pe spate.

Peter Motanul nu prea avea de ales, fiindcă băiatul îl ţintuise cu o mână la podea şi cu cealaltă îi căuta prin blană. Găsi bucata de os şlefuit şi trase în jos. Peter simţi cum îl pătrunde aerul rece. Ieşi din trupul motanului. Băiatul îşi întinse mâna la propria ceafă şi se deschise şi pe el. Din trupul băiatului ieşea acum lumina rozalie şi purpurie a unui motan adevărat. Preţ de o clipă cele două spirite, pisică şi om, au stat faţă în faţă, suspendate deasupra covorului. Dedesubt, trupurile lor aşteptau liniştite, ca nişte taxiuri gata s-o pornească la drum cu pasagerii lor. O oarecare tristeţe plutea în aer.

Deşi spiritul pisicii nu vorbea, Peter îşi dădu seama ce voia să spună. „Trebuie să mă întorc”, zicea el. „Trebuie s-o pornesc într-o altă aventură. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să fiu băiat. Am învăţat multe lucruri care-mi vor fi de folos în timpul ce va să vină. Dar cel mai mult îţi mulţumesc că ai purtat ultima bătălie pentru mine.”

Peter era pe punctul de a vorbi, dar spiritul pisicii se întorcea în propriul trup.

„N-avem prea mult timp”, părea el să spună în timp ce lumina rozalie şi purpurie se strângea înapoi în blana motanului. Peter se îndreptă spre propriul său trup şi se strecură în el prin spate, pe la capătul de sus al şirei spinării.

La început a avut o senzaţie ciudată. Trupul acesta nu i se potrivea foarte bine. Când s-a ridicat, s-a clătinat pe picioare. Parcă ar fi purtat o pereche de cizme de cauciuc cu patru numere mai mari. Poate că trupul îi mai crescuse puţin de când îl folosise ultima dată. I s-a părut mai sigur să se întindă o clipă. În timp ce făcea asta, pisica, William Motanul, s-a întors şi a ieşit foarte încet şi rigid din cameră, fără să-i arunce măcar o privire.

Cum stătea acolo, încercând să se obişnuiască iar cu fostul lui corp, Peter observă un lucru ciudat. Focul se încolăcea în jurul aceluiaşi butuc de ulm. Se uită înspre geam. Cerul se întuneca. Nu era seară, era tot după-amiaza târziu. A văzut din ziarul care zăcea lângă un scaun că era tot marţi. Şi mai era ceva ciudat. Sora lui, Kate, dădu năvală în cameră, plângând. Iar în urma ei veneau părinţii lui, amândoi foarte mohorâţi.

— Ah, Peter! strigă sora lui. S-a întâmplat ceva cumplit.

— E vorba de William Motanul, îi explică mama lui. Mi-e teamă că...

— Vai, William!

Bocetul lui Kate acoperi cuvintele mamei.

— Pur şi simplu a intrat în bucătărie, spuse tatăl lui, s-a suit în locul lui preferat de deasupra caloriferului, a închis ochii şi... a murit.

— N-a simţit nimic, spuse Viola Fortune pe un ton consolator.

Kate plângea în continuare. Peter îşi dădu seama că părinţii săi îl priveau îngrijoraţi, aşteptând să vadă cum va reacţiona la veste. Din toată familia, el fusese cel mai apropiat de motan.

— Avea şaptesprezece ani, zise Thomas Fortune. A avut o viaţă lungă.

— A avut un trai bun, spuse Viola Fortune.

Peter se ridică încet. Două picioare nu păreau să-i fie de ajuns.

— Da, zise el în cele din urmă. De-acum a pornit într-o altă aventură.

A doua zi dimineaţa l-au îngropat pe William la capătul grădinii. Peter a făcut o cruce din beţe şi Kate a făcut o coroană din rămurele şi frunze de dafin. Chiar dacă toţi urmau să întârzie la şcoală sau la serviciu, întreaga familie s-a dus la mormânt. Copiii au aruncat ultimele lopeţi de pământ. Şi chiar atunci din pământ se ridică şi pluti în aer un glob strălucitor de lumină rozalie şi purpurie.

— Uite! spuse Peter şi arătă cu degetul.

— Uite ce?

— Chiar acolo, în faţa voastră!

— Peter, ce tot spui acolo?

— Iar visează cu ochii deschişi.

Lumina se ridică tot mai sus, până ce ajunse în dreptul capului lui Peter. Bineânţeles, n-a vorbit. Aşa ceva ar fi fost imposibil. Dar Peter a auzit oricum ce-a avut de spus.

„Cu bine, Peter”, zise lumina, începând să se stingă în faţa ochilor lui. „Cu bine şi mulţumesc încă o dată.”

Capitolul 3

Crema invizibilă

În bucătăria cea mare şi dezordonată se găsea un sertar. Bineânţeles, se găseau multe sertare, dar când spunea careva „Sfoara e în sertarul din bucătărie”, toată lumea înţelegea. Era foarte probabil ca sfoara nici să nu fie în sertar. Se presupunea că e, alături de o grămadă de alte lucruri folositoare care nu erau niciodată acolo: şurubelniţe, foarfece, bandă adezivă, piuneze, creioane. Dacă aveai nevoie de vreunul din aceste obiecte, mai întâi căutai în sertar, apoi căutai peste tot. Era greu de definit ce se găsea în sertar: lucruri care n-aveau un loc firesc al lor, lucruri inutile, dar care nu meritau să fie aruncate, lucruri care într-o bună zi ar fi putut fi reparate. Aşadar: baterii care mai aveau ceva viaţă-n ele, şuruburi fără piuliţe, mânerul de la un ceainic de

valoare, un lacăt fără cheie sau o încuietoare al cărei cifru secret era un secret pentru toată lumea, biluţe anoste, monede străine, o lanternă fără bec, o mănuşă desperecheată dintr-o pereche tricotată cu dragoste de bunica înainte să moară, un dop de buiotă, o fosilă crăpată. Printr-un soi de inversiune magică, acest sertar destinat uneltelor utile era plin cu tot ce era spectaculos de inutil. Ce poţi face cu o singură piesă de puzzle? Dar, pe de altă parte, cine avea curaj s-o arunce?

Din când în când sertarul era golit. Viola Fortune deşerta toată adunătura zdrăngănitoare la gunoi şi aducea din nou sfoară, bandă adezivă, foarfece... Apoi, treptat, aceste obiecte de valoare plecau în semn de protest pe măsură ce vechiturile începeau să se strecoare înapoi.

Câteodată, când era plictisit, Peter deschidea sertarul, în speranţa că lucrurile din el îi vor sugera vreo idee sau vreun joc. N-o făceau niciodată. Nimic nu se potrivea, nimic nu se lega. Dacă un milion de maimuţe ar fi scuturat sertarul timp de un milion de ani, conţinutul lui poate că s-ar fi aranjat în aşa fel încât să formeze un radio. Dar era absolut sigur că radioul n-ar funcţiona niciodată şi nici n-ar fi aruncat. Şi mai erau şi alte dăţi, când nimic nu mergea cum trebuie, cum ar fi această după-amiază fierbinte şi plictisitoare de sâmbătă. Peter

voia să construiască ceva, să inventeze ceva, dar nu găsea nici un fel de mărunţişuri folositoare, iar ceilalţi membri ai familiei n-aveau chef să-l ajute. Nu voiau decât să lenevească pe iarbă, prefăcându-se că dorm. Peter era sătul de ei. Sertarul părea să simbolizeze tot ce era în neregulă cu familia lui. Ce haos! Nu-i de mirare că nu putea gândi limpede. Nu-i de mirare că veşnic visa cu ochii deschişi. Dacă ar locui singur, ar şti unde să-şi găsească şurubelniţele şi sfoara. Dacă ar fi singur, ar şti şi unde îi sânt gândurile. Cum să poată face marile invenţii care aveau să schimbe lumea, când sora şi părinţii lui clădeau asemenea munţi de dezordine?

În această după-amiază de sâmbătă Peter scotoci mai adânc, spre fundul sertarului. Căuta un cârlig, dar fără să-şi facă mari speranţe. Puse mâna pe un arc mic şi unsuros, care căzuse din foarfecele de grădină. Îi dădu drumul. În spatele lui se găsea un pachet de seminţe – prea vechi ca să mai fie plantate, nu destul de vechi ca să fie aruncate. Ce familie! se gândi Peter în timp ce-şi împinse degetele până-n fundul sertarului. De ce nu sântem şi noi ca alţi oameni, cu baterii în toate cele, cu jucării care funcţionează, puzzle-uri şi jocuri de cărţi complete şi toate lucrurile la locul lor, în dulapul potrivit? Mâna îi cuprinse ceva rotund şi rece. Scoase o cutiuţă bleumarin cu capac negru. Pe o etichetă albă scria

„Cremă invizibilă”. Se uită îndelung la aceste cuvinte, încercând să le priceapă înţelesul. Înăuntru se găsea o cremă albă şi groasă, cu suprafaţa netedă. Nu fusese folosită niciodată. Îşi înfipse vârful arătătorului în ea. Substanţa era rece – nu recele dur, intens, al gheţii, ci o răcoare cremoasă, mătăsoasă, desăvârşită. Îşi trase degetul înapoi şi ţipă surprins. Vârful arătătorului îi dispăruse. Nu se mai vedea nici urmă de el. Înşurubă capacul la loc şi urcă repede la etaj, în camera lui. Puse cutia pe un raft şi dădu hainele şi jucăriile la o parte, ca să se poată aşeza pe jos, cu spatele sprijinit de pat. Trebuia să se gândească.

Mai întâi îşi studie arătătorul. Era aproape la fel de scurt ca şi degetul mare. Pipăi spaţiul unde ar fi trebuit să fie bucata de deget dispărută. Nu se simţea nimic. Vârful degetului nu îi era pur şi simplu invizibil. Se evaporase cu totul.

După ce se gândi în linişte o jumătate de oră, Peter se duse la fereastră, care dădea înspre grădina din spate. Gazonul era echivalentul în aer liber al sertarului din bucătărie. Iată-i pe părinţii săi întinşi pe burtă pe pături, pe jumătate adormiţi, absorbind căldura soarelui. Între ei zăcea Kate, care probabil că îşi imagina că dă bine să stai la soare. În jurul acestui trio se înşirau resturile după-amiezii lor irosite de sâmbătă: ceşti de ceai,

ceainicul, ziare, sandviciuri pe jumătate mâncate, coji de portocală, iaurturi golite. Se uită plin de amărăciune la familia lui. Nu puteai face nimic cu oamenii ăştia, dar nici nu-i puteai arunca. Sau, mai ştii, poate... Trase adânc aer în piept, îşi puse cutiuţa albastră în buzunar şi coborî.

Peter îngenunche lângă mama lui. Aceasta murmură somnoroasă ceva.

— Trebuie să ai grijă să nu te ardă soarele, mami, spuse Peter amabil. Vrei să te dau cu cremă pe spate?

Viola Fortune mormăi ceva care aducea cu un da. Peter scoase cutiuţa. Îi era greu să deşurubeze capacul fără degetul arătător. Îşi trase pe mână mănuşa desperecheată pe care o culesese când trecuse prin bucătărie. Spatele alb al mamei lui strălucea în lumina soarelui. Totul era pregătit.

În mintea lui, Peter nu se îndoia nici un pic că îşi iubeşte mama din tot sufletul şi că, la rândul ei, şi ea îl iubeşte. Îl învăţase cum să facă singur caramele şi cum să scrie şi să citească. Sărise o dată cu paraşuta dintr-un avion şi stătea cu el acasă ca să-l îngrijească atunci când era bolnav. Era singura mamă din câte ştia el care putea sta în cap fără să se sprijine. Dar Peter se hotărâse deja, iar ea trebuia să dispară. Scoase nişte cremă rece cu vârful degetului înmănuşat. Mănuşa nu dispăru. Magia

nu părea să funcţioneze decât pe ţesut viu. Lăsă crema să cadă chiar pe mijlocul spatelui mamei sale.

— Ah, oftă ea fără prea mult entuziasm. E foarte rece.

Peter începu să întindă crema uniform, iar mama sa începu imediat să dispară. A existat un moment neplăcut, când capul şi picioarele îi erau încă pe iarbă, fără nimic care să le unească. Peter se grăbi să-i întindă alifia şi peste cap şi glezne.

Dispăruse. Gazonul unde stătuse întinsă era turtit, dar chiar în timp ce Peter privea, firele de iarbă se ridicau deja.

Peter se duse cu cutiuţa albastră lângă tatăl lui.

— Te arde soarele, tati, spuse Peter. Vrei să te dau cu cremă?

— Nu, spuse tatăl lui fără să deschidă ochii.

Dar Peter scosese deja o cantitate mare de cremă şi o întindea pe umerii tatălui său. Să fie clar: cu excepţia mamei lui, Peter nu iubea pe nimeni aşa de mult cum îşi iubea tatăl. Şi era limpede ca lumina zilei că, la rândul lui, şi tatăl său îl iubea. Thomas Fortune mai avea încă în garaj motocicleta de 500 centimetri cubi (alt obiect care nu putea fi aruncat) şi-l scotea pe Peter la plimbare cu ea. Îl învăţase cum să fluiere, cum să-şi lege şireturile într-un fel aparte şi cum să arunce pe cineva peste umăr. Dar Peter se hotărâse deja, iar tatăl său trebuia să

dispară. De data asta a întins crema de la picioare spre cap în mai puţin de un minut şi pe iarbă n-au mai rămas decât ochelarii de citit ai lui Thomas Fortune.

Nu mai rămânea decât Kate. Aceasta stătea satisfăcută pe burtă, între cei doi părinţi invizibili. Peter se uită în cutiuţă. Mai rămăsese chiar cât trebuia pentru o persoană mai mică. I-ar fi luat ceva mai mult timp să recunoască faptul că-şi iubea sora. O soră era pur şi simplu *acolo*, fie că voiai sau nu. Dar îi plăcea să se joace cu ea când era binedispusă, avea genul de faţă care te făcea să stai de vorbă cu ea şi probabil că era adevărat că, indiferent ce-ar fi fost, o iubea, aşa cum îl iubea şi ea pe el. Totuşi Peter se hotărâse deja, iar Kate trebuia să dispară.

Ştia că ar fi fost o greşeală s-o întrebe pe Kate dacă voia s-o dea cu cremă pe spate. Ar fi bănuit imediat că-i ceva necurat la mijloc. Pe copii era mai greu să-i prosteşti decât pe adulţi. Îşi trecu degetul pe fundul cutiei şi tocmai era pe punctul de a pune pe Kate un strop de cremă, când ea deschise ochii şi îi văzu mâna înmănuşată.

— Ce faci? ţipă Kate.

Sări în sus, îl lovi pe Peter peste braţ şi astfel crema ce fusese destinată spatelui ajunse să-i aterizeze pe cap. Acum era în picioare, scărpinându-se în creştet.

— Mami, tati, a pus ceva unsuros pe mine! se tângui ea.

— Of, nu! spuse Peter.

Capul şi mâinile lui Kate dispăreau. Iar acum alerga în jurul grădinii ca o găină fără cap, dând din braţele scurtate. Ar fi ţipat ca din gură de şarpe dacă ar mai fi avut cu ce. Ce groaznic! se gândi Peter şi o porni după ea.

— Kate! Ascultă-mă! Opreşte-te!

Dar Kate nu mai avea urechi. Continua să alerge în cercuri din ce în ce mai mari, până ce se izbi de zidul grădinii şi ricoşă înapoi în braţele lui Peter. Ce familie! se gândi el în timp ce întindea ultimele rămăşiţe de cremă invizibilă peste Kate. Şi ce uşurare când în cele din urmă dispăru şi ea şi în grădină se lăsă liniştea.

Mai întâi voia să fie ordine. Adună gunoiul de pe gazon şi îl aruncă la tomberon – inclusiv ceainicul, cănile şi toate celelalte, făcând astfel economie la spălat. De-acum înainte casa va fi gospodărită eficient. Se duse la el în cameră cu un sac mare de plastic şi îl umplu cu tot felul de lucruri ce nu păreau a fi la locul lor. A considerat gunoi tot ce-i fusese lăsat în cale: hainele de pe jos, jucăriile de pe pat, perechile de pantofi în plus. A patrulat prin casă, strângând lucrurile împrăştiate, ce creau impresia de dezordine. Cu dormitoarele surorii şi

părinţilor săi a rezolvat problema închizând pur şi simplu uşile. Camera de zi a despuiat-o de toate pernele, ornamentele, fotografiile înrămate şi cărţile. În bucătărie a golit rafturile de farfurii, cărţi de bucate şi borcane cu murături dezgustătoare. La sfârşitul după-amiezii, când îşi termină treaba, la tomberon erau aliniaţi unsprezece saci de gunoi.

Şi-a făcut cina: un sandvici cu zahăr. După aceea a aruncat farfuria şi cuţitul la gunoi. Apoi s-a plimbat prin casă, admirând camerele goale. Acum putea în sfârşit să gândească limpede, acum putea în sfârşit să înceapă să-şi inventeze invenţiile – asta de îndată ce va găsi un creion şi o foaie curată de hârtie. Problema era că obiectele de genul creioanelor, care zăcuseră împrăştiate, erau, probabil, într-unul din cei unsprezece saci de lângă tomberon. Nu contează. Înainte să înceapă munca serioasă, se va relaxa câteva minute în faţa televizorului. În familia Fortune televizorul nu era interzis, dar nici încurajat. Raţia zilnică era de o oră. Doamna şi domnul Fortune erau convinşi că mai mult de-atât ar fi dăunat creierului. N-aveau nici o dovadă ştiinţifică pentru această teorie. Era ora şase după-amiaza când Peter s-a aşezat în fotoliu, cu un litru de limonadă, un kilogram de caramele şi un pandişpan lângă el. În seara aceea s-a uitat la porţia de programe

TV pe o săptămână. Era trecut de unu noaptea când s-a ridicat în picioare, împleticindu-se, şi a pornit-o împiedicat pe holul întunecat.

— Mami! strigă el. Nu mă simt bine.

S-a postat lângă veceu, aşteptându-se la ce-i mai rău. Nu s-a întâmplat. S-a întâmplat însă ceva şi mai neplăcut. De sus se auzi un sunet greu de descris. Era un soi de mers scârţâit, plescăit, ca de şlapi, ca şi când o creatură cleioasă traversa pe vârfuri o baltă gigantică de gelatină verde. Lui Peter îi trecu greaţa şi îl apucă în schimb groaza. Stătea în faţa scărilor. Aprinse lumina şi se uită în sus.

— Tati, zise el răguşit. Tati?

Nici un răspuns.

N-avea rost să încerce să doarmă la parter. Nu avea pături, iar pernele le aruncase el pe toate. Începu să urce scările. Fiecare treaptă scârţâia şi îl dădea de gol. Inima îi bubuia în urechi. I s-a părut că aude din nou zgomotul, dar nu era sigur. Se opri şi îşi ţinu respiraţia. Nu se auzea decât tăcerea şuierătoare şi bătăile inimii lui. Mai urcă tiptil trei trepte. Măcar de-ar fi Kate la ea în cameră, vorbind cu păpuşile. Era la patru paşi de palier. Dacă fusese vreun monstru care-şi târâia picioarele încoace şi încolo prin balta de gelatină, acum se oprise şi-l aştepta. Până la camera lui mai erau şase paşi. Numără până la

trei şi ţâşni. Trânti uşa în urma lui, o încuie şi se sprijini de ea, aşteptând.

Era în siguranţă. Camera arăta goală şi ameninţătoare. Se sui în pat, îmbrăcat şi încălţat, gata să iasă pe geam dacă monstrul i-ar fi spart uşa. În noaptea aceea Peter n-a dormit, a alergat. Şi-a alergat prin vise, pe coridoare cu ecou, prin deşerturi de pietre şi scorpioni, prin labirinturi de gheaţă, de-a lungul unui tunel roz, înclinat şi spongios, cu pereţi din care picura apă. În acel moment şi-a dat seama că nu era urmărit de monstru. Îi fugea pe gât în jos.

Se trezi speriat şi se ridică. Afară era lumină. Putea fi dimineaţa târziu sau după-amiaza devreme. Ziua avea deja un iz de istoveală. Îşi descuie uşa şi-şi iţi capul pe după ea. Linişte. Pustiu. Trase draperiile din camera lui. Lumina soarelui se revărsă înăuntru şi Peter începu să se simtă mai curajos. De afară se auzeau cântec de păsări, zgomotul traficului, huruitul unei maşini de tuns iarba. Când se va întuneca, se va reîntoarce şi monstrul. Era nevoie de o capcană, se gândi el. Dacă voia să gândească limpede şi să-şi inventeze invenţia, atunci trebuia să rezolve problema monstrului odată pentru totdeauna. Avea nevoie de... ia să vedem... douăzeci de piuneze, o lanternă, o greutate la capătul unei sfori legate de-un băţ...

Aceste gânduri l-au trimis jos, în bucătărie. Trase sertarul. Tocmai dădea la o parte un pachet de suporturi de lumânări pentru tort, care se topiseră pe jumătate la ultima folosire, când îşi observă arătătorul. Era iarăşi întreg! Crescuse la loc. Efectul cremei dispăruse. Abia ce începea să se gândească la ce-ar putea însemna asta, când simţi o mână pe umăr. Monstrul? Nu, Kate, întreagă, într-o bucată.

Peter începu să trăncănească fără noimă:

— Doamne, bine că eşti aici. Am nevoie de ajutorul tău. Fac o capcană. Vezi tu, chestia aia e...

Kate îl trăgea de mână.

— Te-am strigat întruna din grădină. Şi tu tot ai stat aici, uitându-te la sertar. Hai să vezi ce facem. Tati a găsit un motor de la o maşină veche de tuns iarba. O să facem un *aeroglisor*!

— Un aeroglisor!

Peter se lăsă condus afară. Cănile, cojile de portocală, ziarele şi părinţii – toate erau dezinvizibilizate.

— Hai, vino, îl strigă mama sa. Vino să ne ajuţi.

Thomas Fortune avea în mână o cheie franceză.

— Cu ajutorul tău, s-ar putea să reuşim, spuse el.

În timp ce alerga spre părinţii lui, Peter se întrebă ce zi era azi. Tot sâmbătă? Se hotărî să nu întrebe.

Capitolul 4

Bătăuşul

La şcoala lui Peter exista un bătăuş şi numele lui era Barry Tamerlane. Nu arăta ca un bătăuş. Nu era zdrenţăros, n-avea o faţă slută, nu rânjea înspăimântător, încheieturile degetelor nu îi erau acoperite de zgaibe şi n-avea la el arme periculoase. Nu era foarte mare. Nu era nici genul acela de individ mic, slăbuţ şi osos care se dovedeşte a fi un luptător de temut. Acasă n-o încasa, cum e cazul cu mulţi bătăuşi, şi nici răsfăţat nu era. Părinţii îi erau de treabă, dar stricţi şi oarecum naivi. Vocea nu-i era nici puternică, nici răguşită, ochii nu îi erau mici şi duri şi nici măcar nu era foarte prost. De fapt era destul de rotofei şi moale, chiar dacă nu tocmai grăsuliu, purta ochelari, avea o faţă rozalie şi puhavă şi un aparat ortodontic argintiu pe dinţi. Deseori afişa o expresie tristă şi neajutorată, care pe unii adulţi îi impresiona şi lui îi prindea bine când trebuia să iasă dintr-un bucluc.

Deci ce-l făcea pe Barry Tamerlane un bătăuş de succes? Această întrebare îi stârnise multe gânduri visătoare lui Peter. Concluzia la care a ajuns a fost că existau două explicaţii pentru succesul lui Barry. Prima

era că părea în stare să treacă extrem de repede de la a vrea la a avea ceva. Dacă erai pe terenul de joacă cu o jucărie care-i plăcea lui Barry Tamerlane, pur şi simplu ţi-o smulgea din mâini. Dacă avea nevoie de un creion în clasă, se întorcea pur şi simplu şi-l „âmprumuta” pe-al tău. Dacă era undeva vreo coadă, el se ducea direct în faţă. Dacă era furios pe tine, ţi-o spunea şi apoi te lovea foarte tare. A doua explicaţie pentru succesul lui Tamerlane era că tuturor le era frică de el. Nimeni nu ştia exact de ce. Numele însuşi – Barry Tamerlane – era de ajuns ca să te facă să simţi o mână de gheaţă scormonindu-ţi prin măruntaie. Ţi-era teamă de el fiindcă şi celorlalţi le era. Era înspăimântător deoarece avea reputaţia că e înspăimântător. Când îl vedeai că vine, te dădeai la o parte din calea lui, iar când îţi cerea dulciurile sau jucăriile, i le dădeai. Aşa făcea toată lumea, prin urmare părea rezonabil să faci la fel.

La şcoală Barry Tamerlane era un băiat cu autoritate. Nimeni nu-l putea împiedica să obţină ce voia. Nici chiar el nu se putea împiedica. Era o forţă oarbă. Uneori lui Peter îi părea un fel de robot programat să facă exact ce trebuia să facă. Ciudat era că nu-i păsa că n-are prieteni sau că toată lumea îl ura şi-l evita.

Bineânţeles că Peter se ţinea departe de bătăuş, dar era şi foarte interesat de el. Barry Tamerlane era un

mister. Când a împlinit unsprezece ani, Barry a invitat o duzină de băieţi de la şcoală la ziua lui. Peter a încercat să se fofileze, dar părinţii lui nici n-au vrut să audă. Lor, personal, le plăceau domnul şi doamna Tamerlane, aşa că, după regulile logicii adulte, şi lui Peter trebuia să-i placă de Barry.

Sărbătoritul îşi întâmpină zâmbitor musafirii la uşă.

— Salut, Peter! Mulţumesc. Hei, mami, tati, uite ce mi-a adus prietenul meu Peter!

În după-amiaza aceea Barry a fost drăguţ cu toţi invitaţii. A luat parte la jocuri şi nu s-a aşteptat să câştige de fiecare dată doar pentru că era ziua lui. A râs împreună cu părinţii săi, a umplut paharele şi a ajutat la strânsul şi spălatul vaselor. La un moment dat Peter a aruncat pe furiş o privire în camera lui Barry. Erau cărţi peste tot, un trenuleţ pe jos, un ursuleţ de pluş vechi pe pat, sprijinit de o pernă, un set de chimie, un joc video – un dormitor exact ca al lui.

La finalul după-amiezii Barry i-a dat lui Peter un ghiont prietenos în braţ şi i-a spus:

— Ne vedem mâine, Peter.

Aşadar, Barry Tamerlane duce o viaţă dublă, se gândi Peter în drum spre casă. În fiecare dimineaţă, undeva pe traseul de acasă până la şcoală, băiatul se transformă în monstru, iar la sfârşitul zilei monstrul redevine băiat.

Aceste gânduri l-au făcut pe Peter să se piardă în tot felul de reverii despre poţiuni şi descântece care schimbă oamenii, iar apoi, în săptămânile care au urmat petrecerii de ziua lui Barry, nu s-a mai gândit la asta. E un adevărat mister cum ne obişnuim să trăim cu misterele, iar în univers existau enigme mult mai mari decât Barry Tamerlane.

O astfel de enigmă îl preocupase foarte mult pe Peter în ultimul timp. Se îndrepta într-o zi spre bibliotecă şi tocmai mergea pe coridorul din faţa clasei sale, când două fete din clasele mai mari trecură pe lângă el.

Una dintre ele îi spuse prietenei ei:

— Dar de unde ştii că acum nu visezi? Poate numai visezi că vorbeşti cu mine.

— Ei bine, spuse prietena, aş putea pur şi simplu să mă ciupesc şi m-aş trezi.

— Ia mai gândeşte-te, spuse prima fată. Să presupunem că ai visat doar că te-ai ciupit şi ai visat că te-a durut. Totul ar putea fi doar un vis şi tu habar n-ai avea...

Au dat colţul şi duse au fost. Peter se opri să se gândească. Era o idee pe care şi-o formase şi el pe jumătate în minte, dar n-o exprimase niciodată atât de clar. Se uită în jurul lui. Cartea de la bibliotecă pe care o avea în mână, coridorul luminos şi lat, luminile din tavan,

sălile de clasă la stânga şi la dreapta, elevii care ieşeau din ele – toate astea s-ar putea să nu fie de fapt acolo. S-ar putea să nu fie decât gânduri din mintea lui. Chiar lângă el, pe perete, se găsea un extinctor. Întinse mâna şi-l atinse. Metalul roşu era rece la pipăit. Era solid, real. Cum să nu fie acolo? Pe de altă parte aşa se întâmpla şi în vise: totul părea să fie adevărat. Numai când te trezeai, îţi dădeai seama c-ai visat. Cum putea fi sigur că nu visa extinctorul, nu visa roşul, nu visa senzaţia pe care i-o dădea?

Zilele treceau şi Peter se gândi tot mai mult la problema asta. Într-o după-amiază, pe când stătea în grădină, îşi dădu seama că dacă el visa lumea, atunci tot ce se găsea în ea şi tot ce se întâmpla în ea era din cauza lui. Sus de tot, deasupra capului său, un avion îşi începea coborârea. Soarele se reflecta în săgeţi argintii pe aripile lui. Pasagerii care-şi îndreptau acum spătarele scaunelor şi lăsau deoparte revistele n-aveau cum să ştie că erau visaţi de un băiat de la sol. Însemna asta şi că atunci când se prăbuşea un avion, era vina lui? Ce gând teribil! Însă dacă aşa stăteau lucrurile, oricum nu existau accidente aviatice adevărate. Erau doar vise. Chiar şi aşa, se uită îndelung la avion şi îşi dori din toate puterile să ajungă cu bine la aeroport. Ceea ce se şi întâmplă.

Peste vreo două zile mama lui Peter a venit seara la el în cameră ca să-l sărute înainte de culcare. Chiar când buzele ei îi atingeau obrazul, lui Peter îi mai trecu un gând prin minte. Dacă el visa, ce-o să se întâmple cu mama lui când se va trezi? Va fi altă mamă, mai mult sau mai puţin identică, numai că reală? Sau o persoană complet diferită? Sau nimeni? Viola a fost destul de surprinsă când Peter a cuprins-o cu braţele pe după gât şi nu i-a mai dat drumul.

Cum zilele treceau şi Peter întorcea problema pe toate feţele în mintea lui, începu să creadă că, probabil, era adevărat că viaţa nu-i decât vis. Şi felul în care copiii se revărsau dimineaţa în şcoală ca un fluviu uman, şi felul în care vocea profesoarei plutea în jurul clasei, şi felul în care i se mişca fusta atunci când se îndrepta spre tablă, toate erau ca într-un vis. Şi, tot ca într-un vis, se trezi brusc cu profesoara stând lângă el şi zicându-i:

— Peter, Peter! Eşti atent? Iar visezi cu ochii deschişi?

A încercat să-i spună adevărul.

— Cred, spuse el, rostind cuvintele foarte grijuliu, că *visam* despre visatul cu ochii deschişi.

Întreaga clasă a început să râdă. Norocul lui Peter era că doamna Burnett avea o slăbiciune pentru el. I-a ciufulit freza şi i-a spus „Fii atent”, apoi s-a întors în faţa clasei.

Aşa s-a întâmplat că odată, în timpul recreaţiei, Peter stătea de unul singur la marginea terenului de joacă. Oricine ar fi urmărit scena ar fi văzut un băiat în picioare, lângă un zid, cu un măr în mână, uitându-se în gol şi nefăcând nimic. De fapt Peter gândea intens. Fusese pe punctul de a-şi mânca mărul, când a avut o altă idee genială. O veritabilă descoperire. Dacă viaţa e un vis, atunci moartea trebuie să fie momentul când te trezeşti. Era atât de simplu, încât trebuia să fie adevărat. Când mureai, visul se termina şi te trezeai. Asta voiau oamenii să spună când vorbeau despre mersul în rai. Era ca o trezire. Peter zâmbi. Tocmai dădea să se răsplătească cu o muşcătură din măr, când îşi ridică privirea şi se trezi uitându-se la faţa rotundă şi rozalie a lui Barry Tamerlane, bătăuşul şcolii.

Acesta zâmbea, dar nu părea fericit. Zâmbea pentru că voia ceva. Traversase terenul de joacă în linie dreaptă până la Peter, trecând direct prin partidele de fotbal, şotron şi coardă.

Întinse mâna şi spuse simplu:

— Vreau mărul ăla.

Apoi zâmbi din nou. Aparatul dentar scăpără argintiu în lumina soarelui.

Să fie clar: Peter nu era un laş. Odată coborâse şchiopătând, cu o gleznă scrântită, dar fără să

crâcnească, un munte în Ţara Galilor. Iar altădată se repezise îmbrăcat în marea agitată ca să scoată din valuri câinele unei doamne. Dar n-avea inimă să se bată. Se dădea în lături. Era destul de puternic pentru vârsta lui, dar ştia că n-ar putea învinge într-o bătaie, pentru că nu era în stare să lovească pe cineva tare de tot. Când pe terenul de joacă izbucnea câte-o încăierare şi toţi copiii se strângeau acolo, lui Peter i se făcea rău la stomac şi i se înmuiau picioarele.

— Haide, spuse Barry Tamerlane pe o voce rezonabilă. Dă-l încoace, că altfel îţi sparg faţa.

Peter simţi cum îi amorţeşte trupul de la picioare în sus. Mărul era galben cu pete roşii alungite. Coaja îi era uşor zbârcită, fiindcă îl adusese la şcoală cu o săptămână în urmă şi de-atunci stătuse în bancă, umplând-o cu o aromă dulce, lemnoasă. Merita o faţă spartă? Categoric, nu. Pe de altă parte putea să se despartă de el numai fiindcă i-o cerea un bătăuş?

Se uită la Barry Tamerlane. Acesta se mai apropiase puţin. Faţa lui rozalie şi rotundă era îmbujorată. Ochelarii îi măreau ochii. O băşică de salivă îi atârna între rama aparatului dentar şi un dinte din faţă. Nu era nici mai mare şi, în mod sigur, nici mai puternic decât Peter.

Simţind că în jurul colţului de teren unde se găsea Tamerlane se isca o dramă, câţiva copii începeau deja să se adune într-un cerc neuniform.

— Haida, Pete. Dă-i peste gură! zise cineva inutil.

Barry Tamerlane se întoarse şi îl străfulgeră cu privirea, iar băiatul se furişă în spatele mulţimii.

— Hai, Barry! Hai, Bas! spuneau alte voci.

Lui Barry Tamerlane nu-i plăcea să fie refuzat. Se pregătea de bătaie. Îşi retrăsese mâna, şi-o făcuse pumn şi se întorsese în lateral. Genunchii îi erau uşor îndoiţi şi se legăna dintr-o parte într-alta. Părea să ştie ce face.

Cercului i se alăturară şi alţi elevi. Peter auzi cum vestea se răspândeşte pe terenul de joacă: „Bătaie! Bătaie!”. Copiii năvăleau din toate direcţiile.

Lui Peter îi bubuia inima în urechi. Ultima dată când se găsise într-o asemenea situaţie fusese un motan cu un as uman în mâneca păroasă. Dar acum lucrurile nu mai erau atât de simple. Încercând să câştige timp, mută mărul dintr-o mână într-alta şi spuse:

— Chiar vrei mărul ăsta?

— M-ai auzit doar, spuse Tamerlane cu o voce egală. Mărul ăla-i al meu.

Peter se uită la băiatul care se pregătea să-l pocnească şi-şi aminti petrecerea din urmă cu trei săptămâni, când Barry fusese atât de cald şi de

prietenos. Acum îşi schimonosea faţa, ca să pară cât se poate de răutăcios. Oare ce-l făcea să creadă că la şcoală putea face orice sau că putea lua orice voia?

Peter îndrăzni să-şi întoarcă o clipă privirea dinspre Barry şi văzu cum cercul de feţe agitate şi temătoare se apropie. Ochii le erau larg deschişi, gurile atârnau căscate. Teribilul Tamerlane era pe punctul de a face pe cineva una cu pământul şi nimeni nu i s-ar fi putut împotrivi. Ce-l făcea pe Barry cel durduliu şi roz atât de puternic? Imediat şi din senin, Peter găsi răspunsul. Evident, se gândi el. *Noi*. Noi l-am visat în rolul de bătăuş al şcolii. Nu e mai puternic decât nici unul dintre noi. Noi i-am visat puterea şi influenţa. Noi l-am transformat în ceea ce este. Când merge acasă, nimeni nu-l crede bătăuş, iar Barry redevine el însuşi.

Barry vorbi din nou:

— Asta-i ultima ta şansă. Dă-mi mărul sau îţi trag un şut până-n mijlocul săptămânii viitoare.

Drept răspuns, Peter ridică mărul la gură şi luă o muşcătură imensă.

— Ştii ceva? spuse el încet în timp ce mesteca. Nu te cred. De fapt o să-ţi zic ceva aşa, pe gratis. Nici nu cred că exişti.

Din mulţime se auziră un icnet şi câteva chicote. Peter părea foarte sigur pe el. Poate că era adevărat.

Până şi Barry se încruntă şi încetă să se mai legene.

— Ce-ai zis?

Lui Peter îi dispăruse teama cu totul. Stătea chiar în faţa lui Barry, zâmbind ca şi când i-ar fi fost milă de el că nu există. Acum, după multe săptămâni în care se întrebase dacă viaţa e cu adevărat doar un vis, Peter hotărâse că bătăuşul Tamerlane era cu siguranţă doar un vis, iar dacă îl va pocni cu toată puterea pe Peter în figură, nu-l va durea mai mult decât dacă l-ar lovi o umbră.

Barry îşi revenise şi se pregătea de atac.

Peter mai muşcă o dată din măr. Îşi apropie faţa de a lui Barry şi se uită la el ca şi când n-ar fi fost decât o poză amuzantă pe un perete.

— Nu eşti decât un jeleu dolofan şi roz... cu dinţi de metal.

Mulţimea izbucni într-un hohot de râs care se răspândi şi continuă. Se auzeau hlizeli şi chicote şi chiote. Copiii se prindeau unii de alţii sau se plesneau peste genunchi. Se prefăceau, bineânţeles. Voiau să-şi arate unii altora că nu le mai e teamă. Prin mulţime se azvârleau fragmente din insultă. „Jeleu roz... dinţi de metal... un jeleu cu dinţi!” Peter ştia că spusese ceva nemilos. Dar ce conta? Oricum Barry nu era real. Obrajii

îi erau de un roz aprins, mai lucios decât orice jeleu. Îi displăcea profund ce se întâmpla.

Peter continuă înainte ca Barry să-şi poată concentra furia:

— Am fost la tine acasă. Ţii minte? De ziua ta. Nu eşti decât un băieţel drăguţ, ca oricare altul. Te-am văzut cum ai ajutat-o pe mami să spele vasele...

— Oooo! îngână mulţimea pe o notă lungă şi coborâtoare de afecţiune prefăcută.

— Nu-i adevărat, scuipă Barry.

Ochii îi scăpărau.

— Şi m-am uitat la tine în cameră şi ţi-am văzut ursuleţul culcuşit la tine în pat.

— AAAAAHH! strigă mulţimea.

Sunetul se prăbuşi de la o tonalitate şi mai înaltă, plonjând în batjocură:

— Oooooh! Puiuţul şi micuţul de Basy... ursulică mutulică... aaaah.

Bineânţeles că nu exista acolo nici un copil care să nu iubească încă vreun animal de pluş terfelit şi care să nu se culce cu el seara. Dar era minunat să ştii că şi bătăuşul avea aşa ceva.

Probabil că Barry Tamerlane se gândea în continuare să-l pocnească pe Peter peste faţă. În timp ce strigătele şi batjocura se înteţeau, ridică braţul şi îşi strânse

molatic pumnul. Şi apoi se întâmplă ceva groaznic. Izbucni în plâns. Faptul nu mai putea fi ascuns. Lacrimile îi curgeau în şiroaie rapide pe ambele părţi ale nasului şi Barry nu-şi mai putea controla respiraţia. Întreg trupul îi zvâcnea în timp ce se chinuia să ia guri mici de aer. Dar mulţimea n-avea milă.

— Puiuţu' Basum vrea la mămica...

— Îl vrea pe ursulică mutulică...

— Ooooo! Uitaţi-vă la el...

Iar bietul Barry plângea de-acum aşa de tare, că nici n-avea puterea să plece de acolo. Pur şi simplu stătea în mijlocul cercului de copii şi plângea cu muci, cu faţa ascunsă în palme. Toţi şi toate îi erau împotrivă. Nimeni nu mai credea în el. Băşica de vis se spărsese şi bătăuşul dispăruse odată cu ea.

Încetul cu încetul, râsul şi tachinările se potoliră şi mulţimea se lăsă cuprinsă de o tăcere jenată. Copiii începură să se împrăştie înapoi la jocurile lor. O profesoară traversă în grabă terenul de joacă, cuprinse cu braţele umerii băiatului singuratic şi îl duse de-acolo, spunând:

— Bietul copil. S-a luat cineva de tine?

Tot restul acelei dimineţi Barry a fost foarte potolit în clasă. A stat aplecat peste teme, n-a ridicat capul şi nici

n-a privit pe nimeni în ochi. Părea că încearcă să se facă mai mic sau să dispară cu totul.

Peter, pe de altă parte, se simţea plin de sine. Se întoarse de pe terenul de joacă şi îşi luă locul în bancă, chiar în spatele lui Barry, prefăcându-se că nu observă ocheadele şi zâmbetele recunoscătoare din jurul lui. Îl făcuse praf pe bătăuş fără să mişte un deget şi aproape toată şcoala fusese de faţă. Era un erou, un cuceritor, un superman. Nu exista nimic ce n-ar fi putut dobândi cu strălucitoarea şi şireata lui inteligenţă.

Dar pe măsură ce dimineaţa trecea, începu să se simtă altfel. Începu să fie bântuit de vorbele sale. Chiar le spusese? Deveni conştient de silueta şifonată a lui Barry Tamerlane din faţa lui. Peter se aplecă în faţă şi-l lovi uşor peste spinare cu o linie. Dar Barry dădu din cap şi nu se întoarse. Peter se ruşină, amintindu-şi şi alte lucruri pe care le spusese. Încercă să-şi aducă aminte cât de nesuferit fusese Barry. Se strădui să se concentreze pe victorie, dar ea nu-l mai încânta. Îşi bătuse joc de Barry pentru că era gras şi purta aparat dentar, pentru că avea un ursuleţ şi îşi ajutase mama. Voise să se apere şi să-i dea lui Barry o lecţie, dar sfârşise prin a-l transforma în obiectul batjocurii şi dispreţului întregii şcoli. Cuvintele sale răniseră mai mult decât un pumn

tras direct în nas. Îl zdrobise pe Barry. Cine era acum „bătăuşul”?

Când s-a dus să ia prânzul, Peter a lăsat un bileţel pe banca lui Barry. Pe el scria: „Vrei să jucăm fotbal? P.S.: Şi eu am un ursuleţ de pluş şi trebuie să ajut la spălatul vaselor. Peter”.

Lui Barry îi fusese groază să dea ochii cu lumea în următoarea recreaţie, aşa că acceptă bucuros. Cei doi băieţi au organizat o partidă şi au făcut în aşa fel încât să fie în aceeaşi echipă. S-au ajutat unul pe altul să marcheze, iar la final s-au îndepărtat braţ la braţ. Nu mai avea sens să râdă cineva de Barry. El şi Peter au devenit prieteni – nu neapărat foarte apropiaţi, totuşi prieteni. Barry şi-a prins biletul de la Peter cu o piuneză deasupra biroului din camera lui, iar bătăuşul, ca orice vis urât, a fost repede uitat.

Capitolul 5

Hoţul

Toţi vecinii vorbeau despre hoţ. Cu luni în urmă spărsese o casă de la capătul străzii. S-a strecurat înăuntru pe o fereastră din dos, în miezul unei după-amiezi senine, când nu era nimeni acasă. A şters-o cu furculiţele şi cuţitele şi cu un tablou. Acum înainta pe

stradă: o casă de pe o parte, apoi una de pe cealaltă parte.

Ce tupeu! spunea lumea întruna. Pân-aici i-a fost! Aseară a jefuit numărul opt, săptămâna viitoare vine la rând numărul nouă.

Dar nu, el aştepta trei sau patru săptămâni, apoi sărea la numărul unsprezece. După aceea venea chiar a doua zi şi jefuia numărul doisprezece. Fura televizoare, aparate video, computere, statui, bijuterii. Ştia să descuie zăvoare, să se caţere pe burlane, să dezactiveze alarme antifurt, să deschidă încuietori de geamuri, să se împrietenească cu câinii furioşi şi să plece cu prada în toiul zilei, fără să fie văzut. Era un magician, un maestru al furtului. Era invizibil, mut şi imponderabil. Nu lăsa urme prin straturile din grădini şi nici amprente pe clanţele de la uşi.

Poliţia era descumpănită. Doi agenţi în civil au fost trimişi să supravegheze strada într-un vehicul fără însemne. Toată lumea ştia cine sânt. Au stat în maşină, rezolvând cuvinte încrucişate şi mâncând sandviciuri, până ce au fost chemaţi la treburi mai importante. După o jumătate de oră tâlharul a acţionat din nou şi a sustras o cutie cu săpunuri parfumate şi scumpe şi un baston cu mâner de argint din casa doamnei Goodgame, o bătrână bogată, cu dinţi galbeni, ieşiţi în afară, care locuia

singură. Bastonul îi aparţinuse străbunicului ei, un misionar renumit pentru duritatea lui. Îl folosise ca să-i tărbăcească pe copiii africani când nu-şi învăţau lecţiile din Biblie.

— Avea o imensă valoare sentimentală! s-a tânguit doamna Goodgame când a venit să-i dea vestea mamei lui Peter. A călătorit de trei ori în jurul lumii în secolul al nouăsprezecelea. Şi săpunul meu, scumpul meu săpun...

— Mă bucur c-a luat afurisitul ăla de baston, i-a spus Peter lui Kate după ce doamna Goodgame a plecat. Sper ca hoţul să-l rupă de genunchi.

Kate a dat din cap cu înverşunare.

— Păcat că nu i-a luat dinţii!

Adevărul e că doamna Goodgame, în ciuda numelui[4] care-o făcea să pară de treabă, nu era simpatizată de copiii de pe stradă. Făcea parte din specia aceea rară de adulţi nefericiţi care sânt profund iritaţi de faptul că există copii. Când se jucau afară, striga la ei şi îi certa că „vă adunaţi în faţa casei mele”. Era convinsă că gunoiul pe care-l sufla vântul în bucăţica ei de curte era pus acolo de copiii obraznici. Dacă vreo minge sau vreo jucărie ateriza în grădina ei, se repezea afară şi le confisca. Era veşnic prost dispusă şi faptul că şi copiii o sâcâiau înrăutăţea şi mai tare lucrurile. S-o enervezi pe

---

[4] În limba engleză *Goodgame* înseamnă „joc bun”.

doamna Goodgame devenise un soi de sport. Părinţii lui Peter spuneau că e un pic nebună şi demnă de milă. Ei încercau întotdeauna să fie drăguţi cu ea. Dar copiilor le venea mai greu să simtă milă pentru un adult cu colţi îngălbeniţi, care-i fugărea pe stradă.

Aşa că Peter n-a fost foarte deranjat că săpunul şi bastonul doamnei Goodgame fuseseră şparlite. Începea să simtă un oarecare respect pentru tâlhar. Se hotărî să-l poreclească Sam Săpunici. Era tare îndrăzneţ dacă dădea iama printr-o stradă întreagă, casă după casă, în ordine crescătoare! Parcă voia să fie prins.

Lunile au trecut. Au mai fost sparte alte câteva case. Numerele cincisprezece, nouăsprezece, douăzeci şi doi şi douăzeci şi şapte. Nu exista nici urmă de îndoială: Săpunici se îndrepta spre Peter, spre numărul treizeci şi opt.

Peter petrecuse mult timp făcând calcule cu creionul pe hârtie. Din câte-şi dădea el seama, nu exista nici un sistem după care tâlharul îşi alegea numerele caselor. Dar dacă o va ţine tot aşa, în mai puţin de două săptămâni va ajunge şi la ei. Poate casa lor va rămâne pe dinafară. Peter ştia că dacă avea să se întâmple aşa ceva, el va fi foarte dezamăgit. Fără să spună cuiva, hotărî că el va fi cel care-l va prinde pe Sam Săpunici.

În weekendul de dinaintea preconizatei vizite a lui Săpunici, Thomas şi Viola Fortune s-au pregătit. Thomas Fortune a blocat ferestrele, dând găuri în rame şi fixându-le în şuruburi de pervaz. A pus zăvoare mai solide la uşile din faţă şi din spate şi un lacăt la poarta dinspre marginea casei. A încercat să instaleze o alarmă făcută de el, dar s-a lovit cu un ciocan peste degetul mare în timp ce prindea cablul electric de perete, ceea ce l-a enervat cumplit. Mai rău, alarma n-a funcţionat. Nu mai avea suficient timp să instaleze una în toată regula şi, oricum, ea nu l-ar fi oprit pe Sam Săpunici.

Viola Fortune şi-a adus înăuntru uneltele preferate de grădinărit. S-a dus din cameră în cameră şi a strâns tablouri, ornamente, lămpi şi cărţi valoroase, pe care le-a încuiat într-un dulap de la etaj. Peter şi Kate şi-au ascuns jucăriile favorite sub paturi. Era ca şi cum pe stradă urma să dea năvală un uragan, un vârtej, un taifun care va lua pe sus tot ce aveau. De fapt nu era decât un biet tâlhar – doar că unul destul de iscusit în meseria lui. Dar era oare mai iscusit decât Peter?

Peter începu să-şi facă planul de acţiune. Prima lui problemă a fost următoarea: dacă voia să prindă hoţul, trebuia să fie acasă, iar asta însemna să scape cumva de şcoală. Se putea preface bolnav, dar trebuia să fie foarte atent. Trebuia să-şi dozeze perfect efortul. Dacă făcea

exces de zel, unul din părinţi avea să-şi ia liber de la serviciu, ca să aibă grijă de el. Sam Săpunici va vedea că e cineva acasă şi va trece mai departe. Pe de altă parte, dacă nu părea destul de bolnav, Peter urma să fie trimis la şcoală cu un bilet care să-l scuze de la ora de sport. Dacă o nimerea cum trebuie, i se va da voie să rămână singur acasă, iar doamna Farrar, bătrânica cea drăguţă din vecini, va fi rugată să vină cam din oră în oră şi să-l vadă ce face.

După-amiaza, când se întorcea de la şcoală, se încuia la el în dormitor şi se antrena să pară moleşit. Cum voia să arate palid, îşi pudră faţa cu făină. În oglindă arăta ca un mort întors printre cei vii. Mestecă boabe de piper, ca să-şi ridice temperatura. Era prea mult. Gura şi gâtul parcă-i luau foc şi temperatura îi creştea zdravăn. În condiţiile astea l-ar fi dus la spital. Se întrebă dacă o gleznă scrântită n-ar fi o idee mai bună. Şchiopătă încoace şi încolo prin spaţiul mic al camerei lui. Semăna tot mai mult cu un băiat care se transformă în crab.

Trei zile mai târziu, pe când încă îşi mai perfecţiona boala de care urma să sufere, mama lui veni cu veşti noi. Domnul şi doamna Baden-Baden de la numărul 34 fuseseră jefuiţi. Cu doar două luni în urmă cheltuiseră mii de lire pe un sistem de alarmă de ultimă generaţie, cu lumini de avertizare roşii şi albastre, mecanisme de

detecţie sonică a intruşilor şi o sirenă asurzitoare. Sam Săpunici parcă s-a topit prin pereţii casei şi a furat o rachetă de tenis veche de patru sute de ani dintr-o casetă de sticlă şi un scăunel de pian mâncat de cari, pe care se presupunea că stătuse Mozart la vârsta de cinci ani.

— Ce şocant, nu? spuse Viola Fortune.

— Revoltător, încuviinţă Peter.

Dar după ce mama lui plecă, îşi ridică victorios pumnul în aer. Sam Săpunici era pe drum! Peter n-avea nici un motiv să creadă că acum venea la rând propria lui casă, numărul 38. Ajunsese la această concluzie pentru că aşa voia să se întâmple lucrurile şi asta i se păruse suficient. Habar n-avea nici când va fi următoarea spargere. Dar riscase o presupunere şi hotărâse că Sam Săpunici va veni în vizită peste patru sau cinci zile.

Acum, în timp ce se pregătea să fie bolnav, Peter se mai întreba şi cum va reuşi să prindă hoţul. Visa cu ochii deschişi: trape, o plasă ce cădea din tavan, un lingou de aur acoperit cu un super-lipici, un cablu electric legat de clanţele de la uşi, imitaţii de arme, săgeţi otrăvite, lasouri, scripeţi şi frânghii, ciocane, arcuri, becuri cu halogen şi câini sălbatici, perdele de fum, raze laser, corzi de pian şi o furcă de grădină. Dar Peter nu era naiv. Ştia foarte bine că toate aceste idei ar putea funcţiona,

dar mai ştia şi că, la cei unsprezece ani ai lui, era aproape imposibil să le pună în aplicare.

În dimineaţa aceea de sâmbătă stătea în pat şi se gândea. Se trezi că se uită fix la gaura de şoarece din plinta de lângă pat. Înăuntru nu mai exista acum nici picior de şoarece şi gaura părea că se continuă la infinit pe după perete şi dedesubtul podelelor. Apoi se uită în sus, la raftul pe care-şi ţinea lucrurile cele mai de preţ, şi văzu dintr-odată soluţia. Indiferent ce ar fi făcut, trebuia să fie ceva simplu. Pe de o parte avea gaura de şoarece, iar pe de alta, cadoul primit anul trecut de ziua lui, care părea că se uită la el şi-i spune: „Foloseşte-mă! Foloseşte-mă!”.

Se aşeză la birou, luă o foaie de hârtie şi, cu o mână tremurătoare, compuse o scurtă scrisoare, probabil cea mai importantă scrisoare pe care o scrisese vreodată. O puse într-un plic pe care îl sigilă, scrise ceva pe el, apoi îl duse jos, în biroul unde se ţineau toate facturile. Îl vârî puţin sub alte plicuri, dar în aşa fel încât, la o adică, să poată fi găsit uşor. Pe plic scria cu litere mari: „A se deschide în eventualitatea morţii mele subite”.

Viola Fortune se mândrea cu felul profund în care-şi înţelegea copiii. Le ştia toanele, slăbiciunile, temerile şi tot restul mai bine decât şi le ştiau ei înşişi. De exemplu,

ştia când Peter sau Kate sânt obosiţi cu mult înainte ca ei să se simtă de fapt obosiţi. Ştia când sânt foarte prost dispuşi chiar dacă ei îşi imaginau că sânt veseli. În seara aceea de duminică observă tăcută că Peter nu s-a grăbit să vină la masă când a fost chemat, că a mâncat tot din farfurie, dar cu un efort pe care a reuşit să-l ascundă de toată lumea, cu excepţia ei, iar atunci când i s-a mai oferit o porţie, buza de sus i s-a cutremurat de o greaţă abia mascată. Iar meniul era friptură cu cartofi prăjiţi tăiaţi ondulat şi înecaţi în jumătate de litru de ketchup.

— Peter, dragule! spuse ea în cele din urmă. Nu ţi-e bine.

— Mă simt minunat, răspunse el, apoi oftă şi îşi trecu mâna peste faţă.

— Cred că ţi-ar prinde bine să te culci mai devreme, zise Viola.

— Nu cred, răspunse Peter, dar mama lui băgă de seamă că n-o spusese cu tăria obişnuită.

Când a fost trimis la culcare după cină, n-a protestat decât de formă. Peste douăzeci de minute, când mama a aruncat o privire la el în cameră, Peter dormea deja. Nu mă poate duce el pe mine de nas, se gândi ea în timp ce se îndepărta pe vârfuri. Chiar nu se simte bine.

Peter a stat treaz în pat până la miezul nopţii şi a făcut planuri. A doua zi dimineaţa mama lui a observat

singură cât de palid şi moleşit arăta. I-a luat temperatura. Nimic serios, dar era clar că nu putea merge la şcoală, oricât insista el. Se simţea suficient de bine ca să citească şi să se uite la televizor, aşa că s-au făcut aranjamentele necesare cu doamna Farrar. Peter a fost instalat pe canapeaua din camera de zi.

— Nu-i rău să se vadă că-i cineva acasă, zise tatăl său când veni să-şi ia rămas-bun. Dă drumul la televizor şi potriveşte sonorul cât poţi de tare. Cel puţin o să-l ţii pe hoţ la distanţă.

Toată lumea plecă. Peter închise televizorul şi se întinse sub pături, ascultând scârţâiturile şi murmurele casei care se cufunda în tăcere. Nu se aştepta încă la spargere – nu la nouă şi jumătate dimineaţa. Era convins că hoţii nu se dau jos din pat devreme. Probabil că Sam Săpunici dormea până la prânz, după care îşi mânca tihnit micul dejun, apoi îşi plănuia următoarea lovitură în timp ce bea cafele tari şi citea ziarele, căutând ştiri despre prieteni de-ai săi prinşi de poliţie.

Aşa cum se aşteptase, dimineaţa a fost liniştită. Doamna Farrar veni şi-i aduse nişte biscuiţi de casă. Peter se uită la televizor, citi, îşi verifică echipamentul şi dădu o tură prin casă, stingând o lumină sau două şi trăgând draperiile din camera de zi, ca să nu poată fi văzut de afară. Din stradă casa părea goală. Începu să-şi

piardă răbdarea. Mâncă prânzul care-i fusese lăsat, deşi nu-i era foame. Se plictisise şi de televizor, şi de cărţi, şi cel mai tare se plictisise de aşteptat. Dădu târcoale prin încăperi. Se duse pe furiş la geam şi se uită afară. Strada era tăcută, neinteresantă, fără nici un hoţ. Poate că totul nu era decât o greşeală stupidă. Poate că i-ar fi fost mai bine la şcoală, cu prietenii săi.

Peter se duse sus, în camera lui, având grijă să-şi ia cu el echipamentul anti-hoţ. Dacă scotea capul pe geam, vedea clar strada în ambele direcţii. Nu se vedea nimic, nu era nimeni, nu trecea nici măcar vreo maşină. Se întinse pe pat şi gemu. Prinderea tâlharilor ar fi trebuit să fie palpitantă, dar asta era cea mai plictisitoare şi mai seacă zi pe care o trăise vreodată. Prefăcătoria cu boala şi faptul că nu făcuse nimic toată dimineaţa îl obosiseră.

Închise ochii şi îl cuprinse moleşeala. Nu era propriu-zis un somn, ci mai degrabă o moţăială uşoară. Era conştient că stă întins în pat şi, prin fereastra deschisă, auzea zgomotele de afară. Mai întâi paşi, venind de departe şi apropiindu-se tot mai mult. Apoi un zgomot ascuţit şi sec, de râcâială şi târâit, de metal tras peste piatră, care la rândul său se înteţi, apoi încetă. Peter era destul de treaz ca să-şi dea seama că ar fi trebuit să încerce să deschidă ochii. Trebuia să coboare din pat şi să închidă geamul. Dar se simţea bine unde era: trupul îi

era greoi şi moale, ca un balon umplut cu apă. Îi venea greu să-şi mişte pleoapele. Acum de afară, chiar de sub fereastră, se auzi un alt zgomot, un lipăi încet şi ritmic, ca de paşi, dar mai rar, ca şi cum cineva urca o scară. Şi zgomotul unei respiraţii de om iritat, care devenea din ce în ce mai puternic.

Peter îşi veni în fire şi deschise ochii. Privirea îi cuprindea geamul larg deschis. Zări capătul unei scări de aluminiu sprijinită de pervaz, apoi o mână, o mână bătrână şi zbârcită, urmată de alta, ce pipăiau dincolo de rama ferestrei. Peter se cufundă înapoi în perne. Era prea îngrozit ca să-şi mai amintească de planurile sale atent ticluite. Nu era în stare decât să privească. În cadrul ferestrei apărură un cap şi nişte umeri. Chipul era ascuns de o eşarfă în carouri şi o şapcă neagră, bine îndesată pe creştet. Silueta rămase o clipă nemişcată şi se uită în dormitor, fără să-l vadă pe Peter. Apoi începu să se strecoare pe geam, cu icnete iritate şi bolborosind „Tâmpenia dracului!”, până ce ajunse în cameră şi o studie, tot fără să-l remarce pe Peter, care era atât de încremenit, încât probabil că se confunda cu modelul de pe cuvertură.

Hoţul băgă mâna într-un buzunar, scoase o pereche de mănuşi negre, apoi şi le trase repede. Îşi dădu jos eşarfa şi îşi împinse şapca pe spate, astfel încât faţa îi

deveni vizibilă. Dar nu era bărbat! Peter nu se putu abţine. Scoase un strigăt de uimire. Hoaţa se uită direct la el, deloc surprinsă.

— Doamna Goodgame! şopti Peter.

Ea îi servi obişnuitul ei zâmbetul galben şi îşi arcui sprâncenele.

— Da. Te-am văzut acolo când urcam. Mă întrebam când mă vei recunoaşte.

— Dar aţi fost jefuită săptămâna trecută...

Ea îi aruncă o privire ce arăta că-l compătimea pentru prostia lui.

— Aţi înscenat spargerea ca să nu vă bănuiască nimeni...?

Ea dădu veselă din cap. Părea mult mai veselă în postura de hoţ.

— Acum ai de gând să mă laşi să-mi fac treaba şi după aceea să-ţi ţii gura? Sau va trebui să te omor?

Chiar în timp ce punea această întrebare importantă, înaintă în încăpere, uitându-se în jur.

— Nu prea e mare lucru pe-aici, zău aşa. Dar o să iau asta.

Smulse de pe raft o machetă cu Turnul Eiffel, pe care Peter o cumpărase de la Paris când fusese odată acolo în excursie cu şcoala. O vârî în buzunar.

În acel moment Peter îşi aminti de planul lui. Apucă aparatul foto de pe noptieră.

— Doamnă Goodgame, zise el blând.

Femeia studia jucăriile lui Peter, dar se întoarse şi atunci bliţul i se declanşă în faţă. Apoi din nou: bliţ... bliţ. Imediat după a treia fotografie, Peter începu să deruleze filmul.

— Hei, băieţaş, dă-mi aparatul ăla. În secunda asta!

La ultimele trei cuvinte vocea i se transformă într-un ţipăt. Întinse o mână ce-i tremura de furie.

Peter scoase filmul. Apoi, în timp ce îi întindea aparatul, se aplecă peste marginea patului şi aruncă rola în gaura de şoarece.

— Băieţaş, ce faci tu acolo? Aparatul ăsta-i gol.

— Exact, spuse Peter. Pozele cu dumneavoastră sânt acolo jos. N-o să ajungeţi niciodată la ele.

Doamna Goodgame se lăsă pe vine, cu încheieturile de la genunchi trosnindu-i, şi se uită. Apoi se ridică în picioare, cu gâfâieli scurte şi iritate.

— Of, Doamne, spuse ea pe un ton absent. Ai dreptate. Se pare că până la urmă va trebui să te omor.

În timp ce spuse aceste cuvinte, scoase un pistol şi îl aţinti către capul lui Peter.

Acesta se trase în spate şi se lipi de perete.

— Nu v-aş sfătui, spuse el. Dar dacă insistaţi, mai întâi trebuie să aflaţi ceva. N-ar fi corect din partea mea să nu vă spun.

Doamna Goodgame îi zâmbi galben, fără umor.

— Hai, spune repede.

Peter vorbi iute:

— Undeva în această casă există un plic pe care scrie „A se deschide în eventualitatea morţii mele subite”. În interiorul lui se află un bilet în care se spune că în această gaură de şoarece se găsesc fotografii ale hoţului, care e şi asasin. Le vor trebui o rangă şi-un baros, dar sânt sigur că asta nu-i va deranja.

Doamna Goodgame avu nevoie de cel puţin un minut ca să digere aceste informaţii şi în tot acest timp ţinu arma aţintită spre capul lui Peter. În cele din urmă coborî braţul, dar nu lăsă pistolul din mână.

— Foarte ingenios, se răsti ea. Dar de fapt n-ai gândit deloc bine lucrurile. Dacă te împuşc, fotografiile vor fi descoperite şi eu voi fi prinsă. Dar dacă nu te împuşc, vei da tu fotografiile poliţiei şi tot voi fi prinsă. Aşa că de ce să nu te împuşc? Măcar aşa, de distracţie. Şi drept pedeapsă pentru că mi-ai complicat atât de mult viaţa.

Trase piedica cu un ţăcănit puternic şi ridică din nou arma spre Peter. Acesta încercă să se dea jos din pat ţinând mâinile deasupra capului. Nu era uşor. Şi chiar nu

voia să fie împuşcat. Peste numai câteva săptămâni era ziua lui de naştere şi spera să primească o bicicletă nouă.

— Dar, doamnă Goodgame... se bâlbâi el. M-am gândit la toate astea. Dacă promiteţi să terminaţi cu hoţiile şi să daţi înapoi toate lucrurile pe care le-aţi furat, voi încerca să scot fotografiile din gaură şi să vi le dau. Pe cuvânt.

Ea îşi îngustă ochii în timp ce se gândea.

— Hmm... Îţi dai seama că nu va fi deloc uşor să înapoiez toate lucrurile.

— Aţi putea să ieşiţi noaptea şi să le lăsaţi pur şi simplu în faţa caselor oamenilor.

Doamna Goodgame puse pistolul deoparte. Peter lăsă braţele jos.

— Ştii, spuse ea cu o voce linguşitoare, speram să ajung până la celălalt capăt al străzii. N-aş putea totuşi...?

— Îmi pare rău, spuse Peter. Trebuie să încetaţi acum. Asta e oferta mea. Dacă nu vă convine, haideţi, împuşcaţi-mă.

Ea se întoarse, păru să ezite şi, preţ de un moment foarte neliniştitor, Peter chiar crezu că o va face. Dar ea îşi luă eşarfa, şi-o înfăşură în jurul gurii şi îşi înfundă şapca pe cap. Se duse la fereastră şi începu să coboare.

— Ştii, lunile astea m-am distrat pe cinste. Acum trebuie să m-apuc iar să strig la copii.

— Da, spuse Peter amabil. Pentru asta nu puteţi fi arestată.

Ea îi aruncă un ultim zâmbet galben şi apoi dusă a fost. Peter auzi scârţâitul treptelor şi hârşâitul scării desprinse de pe perete. Se aşeză pe marginea patului, îşi prinse capul în mâini şi oftă. Fusese cât pe-aci s-o încurce.

Era în aceeaşi poziţie când auzi paşi repezindu-se pe scări în sus. Uşa se trânti de perete şi tatăl lui Peter se năpusti înăuntru. Se ghemui lângă Peter şi-l luă de mână.

— Doamne, bine că n-ai păţit nimic! spuse Thomas Fortune, cu sufletul la gură.

— Da, spuse Peter. A fost foarte, foarte...

— Ai fost aici, sus, şi-ai dormit, zise tatăl său. Ce bine! N-ai auzit nimic. A luat televizorul şi pătura şi tot săpunul din baie. A tăiat o gaură într-un geam din peretele de pe margine şi a scos şuruburile...

În timp ce tatăl lui continua să vorbească, Peter se uita fix la gaura de şoarece. În zilele care au urmat a petrecut ore întregi pe burtă, scotocind prin gaura aia cu o sârmă de la un umeraş, pe care o îndreptase. Ori de câte ori trecea pe stradă pe lângă doamna Goodgame,

aceasta se prefăcea că nu-l cunoaşte. Nu şi-a ţinut niciodată promisiunea: nu a înapoiat lucrurile furate şi jafurile au continuat până la capătul celălalt al străzii. Dacă Peter reuşea să găsească pozele acelea, doamna Goodgame ajungea la închisoare, aşa că el a continuat să zgândăre şi să răscolească cu sârma lui. Dar n-a găsit niciodată filmul şi nici nu şi-a mai văzut vreodată macheta cu Turnul Eiffel.

Capitolul 6

Bebeluşul

Într-o după-amiază de primăvară, când bucătăria era plină de soare, lui Peter şi Kate li se spuse că mătuşa Laura şi bebeluşul ei, Kenneth, urmau să vină să locuiască la ei o vreme. Nu li s-a dat nici o explicaţie, dar din expresiile grave de pe feţele părinţilor era clar că lucrurile nu stăteau prea bine cu mătuşa lor.

— Laura şi bebeluşul vor sta la tine în cameră, Kate, spuse mama lor. Va trebui să te muţi cu Peter.

Kate dădu curajoasă din cap.

— Eşti de acord, Peter? îl întrebă tata.

Peter înălţă din umeri. Nu prea părea să aibă de ales.

Şi aşa au rămas stabilite lucrurile. Adevărul e că Peter abia aştepta să vină Laura. Era cea mai mică dintre

numeroşii fraţi şi surori pe care-i avea mama lui şi îi plăcea mult de ea. Era amatoare de pericole şi distracţie. Odată, la un bâlci, o urmărise cum sare din vârful unei macarale de şaizeci de metri, legată cu o frânghie elastică. S-a prăbuşit prin văzduh şi chiar când să se facă fărâme în iarbă, a ţâşnit iar în sus, cu un urlet lung de groază şi încântare.

Kate s-a mutat la Peter în cameră, luându-şi cu ea cel mai nou joc: un set de magie, cu o baghetă şi o carte de vrăji. Şi-a adus şi un mic detaşament de treizeci de păpuşi. În aceeaşi zi în casă a apărut un munte de echipament pentru copii mici: un pătuţ, un scăunel de masă, un ţarc de joacă, un cărucior în care se stă culcat, un cărucior în care se stă în fund, un cărucior pliant, un leagăn de interior şi cinci genţi mari de hăinuţe şi jucării. Lui Peter nu-i venea să creadă. Nu se poate ca un singur omuleţ să aibă nevoie de atâtea lucruri! Kate, pe de altă parte, era înnebunită de încântare. Nici în ajunul Crăciunului nu o luase vreodată razna atât de mult.

Copiilor li s-a dat voie să se ducă la culcare mai târziu, ca să-i întâmpine pe musafiri. Bebeluşul adormit a fost dus pe canapea şi instalat acolo. Kate a îngenuncheat lângă el de parcă ar fi fost la biserică, uitându-se la faţa copilului şi oftând din când în când. Laura s-a aşezat în cealaltă parte a încăperii şi şi-a aprins o ţigară cu mâini

tremurătoare. Peter şi-a dat seama imediat că n-avea chef nici de distracţie, nici de pericole – asta, bineânţeles, dacă nu puneai la socoteală fumatul. La întrebările şi remarcile blânde ale mamei lor, dădea răspunsuri scurte şi întorcea brusc capul în unghiuri drepte, ca să sufle fumul într-un colţ unde nu stătea nimeni.

În următoarele câteva zile pe Laura n-au prea văzut-o, în schimb de Kenneth au avut parte din plin. Peter se minuna cum de o persoană atât de mică putea să ocupe atât de mult spaţiu. În hol erau cele două cărucioare, în camera de zi erau înghesuite ţarcul, leagănul, căruciorul pliant şi o grămadă de jucării, iar în bucătărie scăunelul de masă bloca drumul spre dulapul în care erau ţinuţi biscuiţii.

Iar Kenneth era el însuşi peste tot. Era genul de copil care se târăşte atât de bine, încât n-are nimic de câştigat dacă încearcă să meargă pe picioarele lui. Se trăgea de-a buşilea pe covor cu o viteză alarmantă, ca un tanc de armată.

Era genul de bebeluş umflat, cu un maxilar mare şi pătrat, care susţinea o faţă dolofană şi umedă, de un roz furios, cu ochi luminoşi şi hotărâţi şi nări care se înfoiau ca la un luptător de *sumo* atunci când nu căpăta imediat ce voia.

Kenneth înhăţa tot. Dacă vedea pe-aproape vreun obiect pe care-l putea ridica, pumnul lui umed şi cald îl înşfăca şi îl transfera în gură. Era un obicei îngrozitor. A încercat să mănânce pilotul ce urma să stea în carlinga aeromodelului pe care-l construia Peter. Kenneth a muşcat şi aripile. I-a mâncat tema lui Peter. I-a ronţăit creioanele, rigla şi cărţile. S-a târât în dormitor şi a încercat să devoreze aparatul foto pe care Peter îl primise de ziua lui.

— E nebun! ţipă Peter în timp ce-şi ştergea aparatul, iar mama lui îl lua pe Kenneth de-acolo. Dacă ne-ar putea prinde în gură, ne-ar înfuleca pe toţi.

— Nu-i decât o fază, spuse cu înţelepciune Kate. Toţi am trecut prin asta.

Acest ton calm, atotştiutor, pe care-l adoptase sora lui de la sosirea lui Kenneth îl enerva şi el pe Peter. Kate îl copiase de la mama lor. Nimeni n-ar fi putut nega că acest copil era groaznic. La masă era cel mai rău. Kenneth avea un talent aparte să transforme mâncarea în chiseliţă. O zdrobea şi-o frământa până ce picura ca un clei şi şi-o întindea peste tot: pe braţe, pe faţă, pe haine şi pe scăunel. Lui Peter i se întorcea stomacul pe dos doar uitându-se la el. Trebuia să mănânce cu ochii închişi. Iar conversaţia devenise imposibilă, deoarece Kenneth urla din toate puterile la fiecare linguriţă.

Bebeluşul invadase casa. Nu exista nici un colţ în care să nu ajungă urletele, mirosurile, râsul lui dement de hienă şi mânuţele acelea apucătoare. Golea dulapuri şi etajere, rupea ziare, răsturna lămpi şi sticle pline cu lapte. Nimănui nu părea să-i pese. Din contră, toată lumea – mama lui Peter, mătuşa, sora şi tatăl lui –, toţi gângureau de încântare la fiecare nouă atrocitate.

Totul a răbufnit într-o după-amiază târzie, după şcoală. Era în toiul verii, dar ploua şi era frig. Kate stătea întinsă pe pat şi citea. Peter stătea în genunchi pe jos. La şcoală toată lumea dăduse în febra biluţelor, iar el era un jucător pasionat. Cu o zi înainte câştigase de la un alt băiat cea mai frumoasă biluţă pe care o văzuse vreodată, o Nestemată Verde. Era mai mică decât majoritatea şi părea să strălucească în propria-i lumină. Peter se juca acum cu ea, rostogolind-o pe covor către biluţa portocalie pe care o folosea întotdeauna la exersatul ţintei. Abia ce dădu drumul din mâini Nestematei Verzi, că de după uşă se şi ivi capul grăsun şi chel al lui Kenneth. Biluţa se prelinse chiar înspre el, iar bebeluşul se repezi avântat la ea.

— Kenneth, nu! strigă Peter.

Dar era prea târziu. Bebeluşul culese biluţa şi o băgă în gură. Peter se repezi de-a buşilea către Kenneth, cu intenţia de a-i deschide fălcile. Apoi se opri. Era groaznic

de clar ce se întâmplase. Bebeluşul stătea perfect nemişcat. Preţ de o secundă ochii îi ieşiră din orbite şi faţa îi fu străbătută de o expresie de iritare nedumerită. Apoi clipi, clipi iar, se uită la Peter şi zâmbi.

— Nu, şopti Peter. A înghiţit-o.

— Ce-a înghiţit? întrebă Kate, ridicându-şi privirea din cartea de vrăji.

— Nestemata Verde. Bila pe care-am câştigat-o ieri.

Kate adoptă tonul acela calm şi atoateştiutor:

— Aha, am înţeles. Nu-ţi face griji. E foarte mică şi netedă. N-o să-i facă nici un rău.

Peter se uită urât la Kenneth, care stătea mulţumit şi îşi studia mâna.

— De el nu-mi pasă. Dar cu biluţa mea cum rămâne?

— Nu va păţi nimic, spuse Kate. O să iasă pe partea cealaltă.

Peter se cutremură.

— Mulţumesc din suflet.

Kate îşi închise cartea de vrăji. Se aplecă şi-l gâdilă pe Kenneth. Acesta râse şi se târî spre patul ei. Fata îl ridică şi-l aşeză pe saltea, lângă ea.

— Ştii ce cred eu? întrebă Kate.

Peter nu zise nimic. Ştia că i se va spune oricum.

— Cred că eşti gelos pe Kenneth.

Cât de enervantă putea fi sora lui!

— Ce tâmpenie! zise Peter. Ä‚sta-i cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată. Cum să fiu gelos pe chestia aia?

Îi aruncă încă o privire urâtă bebeluşului, care îl privi şi el lung şi plin de curiozitate, cu capul uriaş clătinându-i-se.

— Nu e o chestie, spuse Kate. E o fiinţă umană. Oricum, e simplu. Acum el are parte de toată atenţia, nu tu.

Peter o privi bănuitor.

— N-ai inventat tu treaba asta. Cine-a spus-o?

Sora lui dădu din umeri.

— Oricum, e adevărat. Nu mai eşti băieţelul casei. Din cauza asta eşti atât de nesuferit cu el.

— Eu, nesuferit? El e cel care mi-a înghiţit bila. E nebun. E o pacoste. E un monstru!

Faţa lui Kate se înroşi de furie. Se ridică şi-l puse pe Kenneth pe podea.

— E o scumpete. Iar tu eşti îngrozitor. E timpul să-ţi dea cineva o lecţie.

Îşi apucă furioasă cartea de vrăji şi ieşi iute din cameră. Bebeluşul o porni de-a buşilea după ea.

Peste jumătate de oră Peter se duse la parter. Kate era tolănită într-un fotoliu din camera de zi, cu cartea

deschisă în poală. Kenneth stătea pe jos, deocamdată liniştit, şi rodea paginile unei reviste vechi.

Peter se aşeză pe un scaun din celălalt capăt al încăperii. Avea chef să continue cearta. Voia să afle de unde luase Kate ideile alea ridicole. Dar nu ştia sigur cum să înceapă. Sora lui se încrunta la carte şi se juca cu bagheta ce-o însoţea. În cele din urmă Kenneth îl observă pe Peter şi se târî spre el. Folosindu-se de piciorul lui Peter drept sprijin, se ridică până ce reuşi să stea, clătinându-se, între genunchii băiatului mai mare.

Peter se uită la sora lui peste capul bebeluşului. Ea nu ridică privirea. Era încă supărată pe el. Ce bine că setul de magie nu era decât o jucărie! Se uită iar la Kenneth. Bebeluşul îl privea fix în ochi şi se încrunta, ca şi când ar fi căutat ceva în minte: o amintire, un indiciu pierdut despre o altă viaţă.

— Gaaaa, zise Kenneth încet.

— Gaaaa, repetă Kate din cealaltă parte a încăperii.

Îşi îndreptă bagheta către Peter.

— Gaaaaa-gaaaaa, zise Kenneth din nou.

— Gaaaaa-gaaaaa, îl imită Kate şi trasă un cerc în aer.

Camera începu să se lumineze, să se răstoarne şi să crească până ce ajunse de mărimea unei săli imense dintr-un palat.

Peter era în picioare şi se clătina, încercând să-şi găsească echilibrul. Se apucă de un stâlp. Dar stâlpul era viu şi cald. Era un picior, un picior uriaş. Îşi ridică încet capul greu şi instabil şi încercă să-şi îndrepte privirea nesigură spre posesorul piciorului. Zări o faţă, dar o pierdu rapid din ochi. Îşi dădu capul imens pe spate şi o văzu din nou: o variantă gigant a lui însuşi în uniformă de şcoală, uitându-se în jos, la el, cu un dezgust nedisimulat. Amorţit, Peter coborî privirea spre propriile haine: o salopetă ridicolă cu ursuleţi, pătată în faţă cu suc de portocale şi ciocolată. Groaznic, groaznic! Făcuse schimb de trupuri cu Kenneth.

De uimire, Peter dădu drumul piciorului şi căzu înapoi în fund pe podea.

— Hopa! auzi el o voce melodioasă adresându-i-se.

Era groaznic, era nedrept, era înspăimântător. Era pe punctul de a izbucni în plâns, dar nu-şi amintea foarte clar ce-l supărase. Mintea îi rătăcea, pe jumătate aiurea, pe jumătate de la un lucru la altul.

— Ajutor! strigă el. Faceţi careva ceva!

Dar din gură nu-i ieşi decât o serie de „şşşşş”-uri stângace. Limba refuza să meargă unde-i spunea el şi se pare că n-avea decât un dinte.

Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji şi tocmai trăgea adânc aer în piept, ca să-şi umple plămânii şi să-şi urle

suferinţa, când ceva puternic îl cuprinse de subsuori şi el ţâşni cincisprezece metri în sus. Gura îi atârna deschisă şi, de uimire, îi curgeau balele. Se uita la faţa mătuşii Laura, care era la fel de abruptă şi de colosală ca o stâncă. Laura arăta ca unul din preşedinţii aceia americani cioplţi în munte.

Vocea ei, bogată şi melodioasă ca o orchestră simfonică, îi bubui în jurul capului.

— Ora cinci. Gustare, baie şi la culcare!

— Pune-mă jos, mătuşă Laura. Sânt eu. Peter.

Dar de auzit se auzi doar „Aaa, aguu-amama”.

— Exact, spuse ea pe un ton încurajator. Gustare, baie şi la culcare. L-ai auzit? zise ea către cineva din depărtare. Încearcă să vorbească.

Peter începu să se zbată şi să dea din picioare.

— Pune-mă jos!

Dar de-acum zbura prin cameră cu o viteză înfricoşătoare. În mod sigur o să dea cu el de uşă şi o să-l facă praf.

— Iaaaai! ţipă el.

Îşi schimbară direcţia exact la timp, iar el a fost dus repede prin bucătărie şi pus în scăunelul de masă.

Soarele după-amiezii, care se revărsa printre copacii din grădină, arunca pe perete nişte forme unduitoare atât de frumoase, încât Peter uită de orice altceva.

Arătă cu degetul şi strigă:

— Ark!

Mătuşa Laura fredona încet ceva în timp ce-i lega o baveţică în jurul gâtului. Mă rog, măcar nu mai era în pericol să se prăvălească pe jos. O va putea informa că a căzut victimă unei nemiloase şmecherii magice. Aşa că îi spuse „Ing ing iiin” cu vocea lui cea mai rezonabilă şi i-ar mai fi spus multe altele dacă gura nu i-ar fi fost umplută brusc de o linguriţă cu ou fiert. Gustul şi mirosul, culoarea, consistenţa şi zgomotul plescăitor îi copleşiră simţurile şi îi împrăştiară gândurile. Ou-tatea îi explodă în gură ca o arteziană de senzaţii în alb şi galben, care ţâşni în sus, străbătându-i creierul. Tot corpul i se clătină când încercă să arate spre bolul pe care-l ţinea Laura în mână. Mai *vreau*.

— Aark, strigă el cu gura plină, împroşcându-se pe braţ. Aark, aark, aark!

— Da, îi spuse mătuşa pe un ton liniştitor. Îţi place oul.

Până ce n-a terminat oul, Peter nu s-a putut gândi la nimic altceva. Când a fost gata şi înainte să-şi aducă aminte despre ce trebuia să vorbească, o căniţă cu suc de portocale îi distrase atenţia cu gustul ei înţepător, zgomotos şi dătător de mâncărimi. Apoi începu să-i sosească în gură piureul de banane. Mâncarea asta era

atât de bună, încât era *mândru* s-o poarte în păr şi pe mâini, pe faţă şi pe piept.

Într-un final se prăvăli pe marginea scăunelului. Era atât de plin, că abia dacă putea clipi. Dar ştia că trebuie să vorbească. De data asta o luă încet, apăsându-şi unicul dinte cu vârful limbii.

— Mătuşă Laura, zise el răbdător. Eu de fapt nu sânt copilul tău. Sânt Peter şi Kate a fost cea care...

— Da, încuviinţă Laura. Aşa e, aguu-aguu. Uită-te la tine. Eşti numai ou şi banană din cap până-n picioare. La baie!

Peter era acum în braţele mătuşii Laura şi zbura în sus pe scări. Pe palier trecură rapid pe lângă Kate.

— Uaaa! îi strigă el. Uaaa-uaaaa!

— Uuu! îi răspunse ea, ridicând bagheta magică.

Peste câteva minute stătea într-o baie de mărimea unei mini-piscine, cu valuri mici de apă caldă clipocindu-i în jurul pieptului. Ştia că ar trebui să vorbească cu mătuşa lui, dar pe moment era mult mai interesant să plesnească suprafaţa apei cu palmele deschise. Cât de complicată şi unică era fiecare împroşcare: când îşi luau zborul, picăturile se împrăştiau şi apoi se regrupau în diferite forme şi unde. Era atât de minunat, atât de amuzant!

— Uau, uită-te la asta! se trezi el ţipând. Iiii, ink aark!

Era atât de încântat, încât braţele şi picioarele îi ţâşniră înainte, iar el căzu pe spate. Mătuşa Laura îl prinse delicat cu palma făcută căuş la ceafa lui.

Trezit la realitate, Peter îşi aminti că trebuia să-i spună cine este. „Auaba...”, începu el să zică, dar zbură brusc din apă, ca o rachetă lansată de un submarin, şi ateriză pe un prosop alb, mare cât grădina din spatele casei.

Laura îl uscă, îl pudră, îi puse un scutec, îi încheie pijamaua, îl duse în dormitor şi-l aşeză în pătuţul lui Kenneth. Îi cântă un cântecel interesant, ritmat, despre o oaie neagră care păstra anumiţi saci de lână pentru cei pe care-i cunoştea.

— Încă o dată! strigă el. Unga!

Aşa că ea îi cântă din nou. Apoi îl sărută, ridică grilajul pătuţului şi ieşi tiptil din cameră.

Peter s-ar fi panicat, dar cântecul îl făcuse foarte fericit şi somnoros. Lumina înserării timpurii se juca pe draperiile care foşneau misterios. Păsările îşi ciripeau trilurile incredibile. Peter ascultă cu atenţie. Ce se va alege de el? Dacă Laura va pleca acasă şi-l va lua cu ea? Încercă să se ridice şi să gândească, dar era prea obosit ca să-şi ridice capul uriaş de pe saltea.

Auzi uşa deschizându-se şi paşi traversând încăperea. Printre gratii apăru faţa lui Kate. Rânjea răutăcios.

— Kate, şuieră el. Scoate-mă de-aici! Du-te şi adu bagheta magică.

Ea clătină din cap.

— Aşa-ţi trebuie.

— Am teme de făcut! se rugă Peter.

— Ţi le face Kenneth.

— N-o să le facă bine. Kate, te rog! Îţi dau toate biluţele mele. Orice vrei.

Ea zâmbi.

— Eşti mult mai simpatic aşa.

Îşi vârî mâinile printre gratii şi îl gâdilă pe burtă. El încercă să nu râdă, dar n-avea nici o şansă.

— Noapte bună, rotofeiule, şopti ea şi dusă a fost.

A doua zi dimineaţa, ameţit de un somn care parcă durase şase luni, Peter a fost dus jos, în bucătărie. Se uită la familia lui de pe scăunelul de masă, cu ochii înceţoşaţi.

Ei îi făcură cu mâna şi-l salutară vesel.

— ‘Neaţa, Kenneth.

— Uark, croncăni el. Uark ork. Nu sânt Kenneth. Sânt Peter.

Toată lumea păru mulţumită cu acest răspuns. În acel moment Peter observă băiatul de la capătul celălalt al mesei. Era Kenneth în trupul lui Peter şi în uniforma lui

de şcoală. Îi arunca lui Peter o privire atât de plină de ură şi dezgust, încât făcea valuri întunecate prin aer.

Băiatul se uită în altă parte. Îşi împinse farfuria, se ridică şi ieşi din încăpere. Peter simţi izbitura rece a respingerii. Începu imediat să plângă.

— Ooo, da’ ce s-a-ntâmplat? începură să spună unii şi alţii din încăpere.

— Nu-i place de mine, încercă să le explice Peter printre urlete, şi mă face să mă simt groaznic. Aaa, uaba-lama uaaa!

Lacrimile i-au fost şterse, Kenneth şi Kate au plecat la şcoală, părinţii săi s-au grăbit la serviciu, iar peste o jumătate de oră, proaspăt schimbat într-o pijama curată, Peter se trezi pe jos în camera de zi, îngrădit în ţarc, în timp ce Laura trebăluia la etaj.

Acum putea în sfârşit să-şi plănuiască evadarea. Undeva în casă se găsea bagheta magică a lui Kate. Dacă ar reuşi să şi-o fluture pe deasupra capului...

Reuşi să se ridice, apucându-se cu mânuţele lui grăsuţe, dar lipsite de forţă, de barele ţarcului şi trăgându-se în sus. Acestea tot se mai înălţau cu câţiva centimetri deasupra capului său. N-avea unde să-şi sprijine picioarele şi nici destulă putere ca să se caţere şi să iasă. Se aşeză. Va trebui să-l scoată cineva de-acolo. Va trebui s-o aducă pe Laura jos.

Tocmai era pe punctul de a striga după ea, când atenţia i-a fost atrasă de o cărămidă de un galben-aprins de lângă piciorul lui. Galben, galben, galben, cânta aceasta. Vibra, strălucea, fredona. Şi-o dorea cu tot dinadinsul. Plonjă în faţă, puse mâna pe ea, dar nu putu s-o *simtă* cu adevărat – sau nu suficient. O ridică la gură şi, cu buzele şi gingiile lui sensibile, precum şi cu unicul său dinte, îi exploră gustul lemnos, gălbui, cubic, de vopsea, până ce-o înţelese cu totul.

Apoi zări un ciocan de plastic roşu, atât de roşu, că-i simţea căldura culorii pe faţă. Călători cu gura, cu limba şi cu saliva în jurul şănţuleţelor, colţurilor şi pliurilor lui.

Aşa-l găsi mătuşa Laura zece minute mai târziu: ronţăind fericit piciorul unui cangur de jucărie.

Ziua s-a scurs într-o învălmăşeală de plăcere şi mâncare, urmată de somnul de după-amiază. Din când în când Peter îşi amintea că trebuie să caute bagheta, dar apoi gândurile îi erau acaparate de gustul nemaipomenit al unei mâncări atât de bune, încât ar fi vrut să-şi cufunde tot corpul în ea, sau îi erau mângâiate de cântece cu idei ciudate, pe care trebuia să-şi concentreze toată atenţia – o femeie care locuia într-un pantof, o vacă sărind peste lună, o pisică în fântână. Sau vedea alte lucruri pe care trebuia să le bage în gură.

Mai către seară, după somnul de după-amiază, mătuşa Laura îl aduse la parter şi îl puse pe jos, de data asta în afara ţarcului. Împrospătat de somn, Peter hotărî să încerce din nou. Bagheta era, probabil, în bucătărie. Tocmai se târa spre uşă, când zări în stânga o pereche de pantofi cunoscuţi: pantofii *lui*. Privirea îi urcă pe picioarele încălţate cu pantofii aceia până ce dădu de faţa băiatului din fotoliu. Îl privea încruntat.

De data asta Peter îşi stăpâni frica. Ştia că nu există decât o singură modalitate de a rezolva problema. Se târî spre picioarele acelea, se trase în sus până ce se ridică şi, încă gâfâind de efort, i se adresă direct lui Kenneth:

— Ascultă. Te rog să nu te mai uiţi aşa la mine. N-ai nici un motiv să nu mă placi. Nu-i nimic în neregulă cu mine. Sânt chiar simpatic...

Dar când rostea aceste cuvinte, camera începu să se lumineze, să se răstoarne şi să se micşoreze. Brusc, Peter se trezi aşezat în fotoliu, cu bebeluşul Kenneth stându-i între genunchi şi încercând să-i spună ceva.

Peter luă copilul în braţe şi-l aşeză la el în poală. Kenneth întinse precaut mânuţa şi-i apăsă lui Peter vârful nasului.

— Tiit! zise Peter tare.

Mâna bebeluşului se retrase brusc, iar pe faţă i se citi rapid neliniştea, care apoi se topi în zâmbete şi hohote de râs. Dacă Peter fi spus gluma cea mai amuzantă, mai deşteaptă, mai idioată din univers, tot n-ar fi reuşit să facă pe cineva să râdă mai mult decât râdea Kenneth acum.

Peter se uită peste capul bebeluşului la Kate, care stătea în celălalt capăt al încăperii.

— Nu cred că-i un monstru. De fapt, ştii, chiar îmi place de el.

Kate nu-i răspunse. Nu-l credea.

— Adică mi se pare că-i chiar nemaipomenit, continuă Peter.

— Hmm, spuse Kate şi îşi puse deoparte bagheta. Dacă vorbeşti serios, hai cu mine să-l plimbăm cu căruciorul în parc.

Era o provocare pe care era sigură că Peter n-o putea accepta.

— Bine, spuse Peter, spre uluirea surorii lui.

Se ridică în picioare, cu bebeluşul în continuare la el în braţe.

— Hai să mergem. O să vadă tot felul de chestii uluitoare.

Kate se ridică şi ea.

— Peter, ce-ai păţit?

Dar fratele ei n-o auzi. În timp ce-l scotea pe Kenneth pe hol, începu să cânte din toate puterile „Bee, bee, oaie neagră, ai tu nişte lână...”

Capitolul 7

Adultul

În fiecare an, în luna august, familia Fortune închiria o căsuţă pescărească în Cornwall, pe coasta oceanului. Oricine vedea locul trebuia să recunoască faptul că era un fel de paradis. Când ieşeai pe uşa din faţă, păşeai într-o livadă. Dincolo de ea curgea un pârâu – nu mai lat decât un şanţ, dar bun de zăgăzuit. Mai încolo, de partea cealaltă a unui desiş, treceau nişte şine de cale ferată abandonate, pe care se scotea pe vremuri minereul dintr-o mină locală de cositor. De-a lungul ei, la vreo opt sute de metri, se găsea un tunel închis cu scânduri, în care copiii n-aveau voie să intre. În spatele căsuţei se întindeau câţiva metri pătraţi de grădină mărăcinoasă care dădea direct în potcoava lată a unui golf mărginit de nisip fin şi auriu. La un capăt al golfului se aflau nişte peşteri suficient de adânci şi întunecate ca să fie înspăimântătoare. În timpul refluxului se formau ochiuri de apă. În parcarea din spatele golfului staţiona de dimineaţa târziu până la asfinţit o maşină cu îngheţată.

În jurul golfului erau grupate şase căsuţe, iar familia Fortune şi celelalte familii care veneau în august se cunoşteau şi se plăceau. Peste o duzină de copii cu vârste între doi şi paisprezece ani formau un grup pestriţ, care se juca împreună şi era poreclit, cel puţin printre membrii săi, Gaşca de pe Plajă.

Cele mai plăcute momente erau de departe serile, când soarele se cufunda în Atlantic şi familiile se adunau la un grătar într-una din grădinile din spate. După ce mâncau, adulţii îşi savurau cu prea mult nesaţ băuturile şi taclalele nesfârşite ca să mai meargă să-şi culce copiii, aşa că Gaşca de pe Plajă profita de ocazie şi se răspândea în liniştea domoală a amurgului către toate locurile preferate de peste zi. Doar că acum se mai adăugau şi misterul întunericului şi al umbrelor stranii, şi nisipul ce li se răcea sub picioare, şi senzaţia delicioasă, din perioada cât se zbenguiau, că luaseră acest răstimp pe datorie. Trecuse de mult ora de culcare şi copiii ştiau că, mai devreme sau mai târziu, adulţii îşi vor abandona totuşi conversaţiile şi în aerul nopţii vor începe să răsune nume: Charlie! Harriet! Toby! Kate! Peter!

Uneori, când strigătele adulţilor nu răzbăteau până la copiii de la celălalt capăt al plajei, o trimiteau pe Gwendoline. Ea era sora mai mare a trei copii din Gaşca de pe Plajă. Pentru că în căsuţa lor nu era suficient loc,

Gwendoline stătea cu familia Fortune. Avea camera lângă a lui Peter. Părea atât de tristă, atât de pierdută în propriile gânduri! Era matură – unii spuneau că avea chiar nouăsprezece ani – şi stătea tot timpul cu adulţii, deşi nu lua parte la discuţiile lor. Era studentă la Medicină şi se pregătea pentru un examen important. Peter se gândea mult la ea, deşi nu-i era clar de ce. Gwendoline avea ochii verzi şi părul atât de roşcat, că părea aproape portocaliu. Uneori se uita îndelung la Peter, dar nu-i vorbea decât rareori.

Când venea să-i culeagă pe copii, traversa plaja agale, desculţă şi în nişte pantaloni scurţi zdrenţuiţi, iar privirea nu şi-o ridica decât atunci când ajungea la ei. Vorbea cu o voce înceată, tristă, melodioasă – „Haideţi, trupă. La culcare!” –, şi apoi, fără să le aştepte protestele sau să repete, se întorcea şi se îndepărta, împrăştiind nisipul cu picioarele. Era oare tristă pentru că era adultă şi nu-i plăcea? Greu de spus.

În vara petrecută în Cornwall în cel de-al doisprezecelea an de viaţă, Peter a început să observe cât de diferită era lumea adulţilor de cea a copiilor. Nu puteai să spui că părinţii nu se distrează. Se duceau să înoate, dar niciodată mai mult de douăzeci de minute. Le plăcea să joace câte o partidă de volei, dar numai pentru vreo jumătate de oră. Câteodată puteau fi convinşi să se

joace de-a v-aţi ascunselea sau leapşa ori să construiască un castel uriaş de nisip, dar acestea erau ocazii speciale. Adevărul e că pe plajă, atunci când aveau ocazia, toţi adulţii preferau să se cufunde într-una din următoarele activităţi: să stea la taclale, să citească ziare şi cărţi sau să moţăie. Singura lor formă de exerciţiu fizic (dacă poate fi numit astfel) o constituiau plimbările lungi şi plicticoase, care nu erau de fapt decât o scuză pentru şi mai multă trăncăneală. Pe plajă se uitau deseori la ceas şi, cu mult înainte să i se facă foame cuiva, începeau să-şi spună unii altora că era timpul să se gândească la prânz sau cină.

Îşi inventau drumuri: la meşterul care locuia cam la opt sute de metri, la service-ul din sat sau în orăşelul din apropiere, la cumpărături. Când se întorceau, se plângeau de traficul de vacanţă, deşi, evident, *ei* erau traficul de vacanţă. Aceşti adulţi fără astâmpăr mergeau întruna la cabina telefonică de la capătul aleii, ca să sune la rude, la serviciu sau la copiii lor mai mari. Peter observă că majoritatea adulţilor nu puteau să-şi înceapă ziua fericiţi până nu se duceau cu maşina să-şi găsească un ziar – ziarul potrivit. Alţii nu rezistau toată ziua fără ţigări. Altora le trebuia bere. Alţii nu se descurcau fără cafea. Unii nu-şi puteau citi ziarul fără o ţigară *şi* o cafea. Adulţii pocneau veşnic din degete şi gemeau fiindcă unul

din ei se întorsese din oraş şi uitase ceva. Tot timpul le lipsea câte ceva şi îşi promiteau să cumpere mâine – încă un scaun pliant, şampon, usturoi, ochelari de soare, cârlige de rufe –, ca şi când nu te puteai bucura de vacanţă, nu puteai nici măcar s-o începi până nu adunai toate aceste obiecte inutile. Însă Gwendoline era altfel. Ea pur şi simplu stătea ziua întreagă pe scaun şi citea.

În tot acest timp Peter şi prietenii lui nu ştiau niciodată ce zi a săptămânii sau ce oră a zilei este. Alergau pe plajă încoace şi încolo, urmărindu-se, ascunzându-se, războindu-se, invadând, jucându-se de-a piraţii sau de-a extratereştrii. Construiau în nisip diguri, canale, fortăreţe, ba chiar şi o grădină zoologică marină, pe care au populat-o cu crabi şi creveţi. Peter şi ceilalţi copii inventau poveşti despre care spuneau că sânt adevărate, ca să-i înspăimânte pe cei mici. Cu monştri acvatici cu tentacule, care ieşeau târându-se din valuri, apucau copiii de glezne şi îi târau în adâncuri. Sau cu nebunul cu păr de alge, care trăia în peşteră şi îi transforma pe copii în homari. Peter punea atâta suflet în aceste poveşti, încât se trezea el însuşi că n-avea chef să intre singur în peşteră şi că se cutremura în apă când câte-o şuviţă de alge îi trecea peste picioare.

Uneori Gaşca de pe Plajă rătăcea pe uscat, prin livadă, unde-şi făcea o tabără. Sau fugea de-a lungul

şinelor de tren către tunelul interzis. În scânduri exista o spărtură şi ei se provocau unii pe alţii să se strecoare înăuntru, în beznă. Apa picura cu ecouri dogite, plescăind înfricoşător. Auzeau ceva fugind şi îşi închipuiau că sânt şobolani, şi întotdeauna adia o briză umedă, rece şi întunecată, despre care una din fete a zis că e respiraţie de vrăjitoare. N-a crezut-o nimeni, dar nici n-a mai îndrăznit nimeni să se afunde mai mult de câţiva paşi în peşteră.

Aceste zile de vară începeau devreme şi se sfârşeau târziu. Uneori, când se culca, Peter încerca să-şi aducă aminte cum începuse ziua. Întâmplările dimineţii păreau să fi avut loc cu săptămâni în urmă. Existau seri când adormea chiar în timp ce se străduia să-şi amintească începutul zilei.

Într-o seară, după cină, Peter începu să se certe cu unul din ceilalţi băieţi, pe care-l chema Henry. Neânţelegerea începuse de la o ciocolată, dar gâlceava se transformă rapid într-un potop de insulte. În mod ciudat, toţi ceilalţi copii – bineânţeles, cu excepţia lui Kate –, îi luară partea lui Henry. Peter aruncă ciocolata pe jos, în nisip, şi plecă de unul singur. Kate intră în casă după un plasture pentru o tăietură de la picior. Restul grupului o porni de-a lungul ţărmului. Peter se întoarse şi îi privi cum se îndepărtează. Auzi râsete. Poate că

vorbeau despre el. Pe măsură ce grupul se distanţa înspre asfinţit, nu-i mai putu vedea pe fiecare în parte, ci doar ca pe o masă amorfă, care se întindea încoace şi încolo. Probabil că uitaseră cu totul de el şi începuseră un joc nou.

Peter stătu mai departe cu spatele la ocean. Un vânt rece, stârnit brusc, îl făcu să tremure. Se uită spre căsuţe. Desluşi murmurul înfundat al conversaţiei adulţilor, zgomotul unei sticle de vin care tocmai era destupată, râsul melodios al unei femei – poate chiar mama lui. În acea seară de august, cum stătea acolo, între cele două grupuri şi cu oceanul lipăindu-i la picioare, Peter îşi dădu dintr-odată seama de ceva foarte evident şi teribil: într-o bună zi va trebui să părăsească trupa care alerga liberă încoace şi încolo pe plajă şi se va vedea nevoit să se alăture grupului care şedea şi vorbea. Era greu de crezut, dar ştia că e adevărat. Îl vor interesa alte lucruri: serviciul, banii, impozitele, carnetele de cecuri, cheile, cafeaua, precum şi să discute şi să stea, să stea aşa, la infinit.

Cu aceste gânduri s-a dus în seara aceea la culcare. Şi nu erau neapărat gânduri fericite. Cum să-l facă fericit ideea de a-şi petrece viaţa stând pe scaun şi discutând? Sau rezolvând treburi şi mergând la serviciu? Un viitor în care n-o să se mai joace, în care n-o să se mai distreze

niciodată *cu adevărat*. Într-o bună zi va fi o persoană complet diferită. Avea să i se întâmple atât de încet, încât nici nu va observa, iar când transformarea va fi completă, sinele lui nemaipomenit şi jucăuş de la unsprezece ani va fi la fel de departe, la fel de ciudat şi de greu de înţeles cum îi păreau lui acum adulţii. Şi, cu aceste gânduri triste, adormi.

În dimineaţa următoare Peter Fortune se trezi din nişte vise zbuciumate şi se pomeni transformat într-o persoană uriaşă, într-un adult. Încercă să-şi mişte braţele şi picioarele, dar îi erau grele şi efortul era prea mare pentru acea oră matinală. Aşa că rămase nemişcat, ascultă păsările de afară şi se uită în jurul lui. Camera era aceeaşi, dar părea mult mai mică. Gura îi era uscată, îl durea capul şi se simţea uşor ameţit. Avea dureri când clipea. Îşi dădu seama că noaptea trecută băuse prea mult vin. Probabil că şi mâncase prea mult, pentru că simţea o strângere în stomac. Şi vorbise prea mult, pentru că îl durea gâtul.

Gemu şi se întoarse pe spate. Făcu un efort uriaş şi reuşi să ridice braţul şi să-şi ducă mâna la faţă, ca să se poată freca la ochi. Pielea de pe maxilar îi scârţâi ca

şmirghelul de cum o atinse. Înainte de orice, trebuia să se scoale şi să se bărbierească. Şi trebuia să se mişte mai repede, pentru că avea lucruri de făcut, treburi de rezolvat, sarcini de îndeplinit. Dar înainte să se poată urni, îl surprinse imaginea propriei mâini. Era acoperită cu un păr des, negru şi ondulat! Se holbă la chestia asta mare şi umflată, cu degetele ca nişte cârnaţi, şi începu să râdă. Până şi pe încheieturi îi creştea păr. Cu cât se uita mai mult la ea, cu atât semăna mai tare cu o perie de toaletă, mai ales când îşi încleşta pumnul.

Se ridică şi se aşeză pe marginea patului. Era în pielea goală. Trupul îi era pietros, osos şi păros, cu muşchi noi pe braţe şi pe picioare. Când se ridică în cele din urmă în picioare, aproape că-şi sparse capul de una din grinzile din mansardă. „Ce ridic...” începu el să spună, dar propria lui voce îl ului. Suna ca o combinaţie între o maşină de tuns iarba şi un corn de ceaţă. Trebuie să mă spăl pe dinţi şi să fac o gargară, se gândi el. Se îndreptă spre chiuvetă şi podelele scârţâiră sub greutatea lui. Genunchii îi erau mai groşi şi mai ţepeni. Când ajunse la chiuvetă, trebui să se ţină de ea în timp ce-şi examină faţa în oglindă. Masca de ţepi negri îi dădea senzaţia că din oglindă îi întoarce privirea o maimuţă.

Îşi dădu seama că ştie exact cum să se bărbierească. Îl urmărise destul de des pe tatăl lui. Odată bărbierită, faţa îi semănă mai mult cu a lui. De fapt arăta chiar mai bine, mai puţin rotofeie decât cea de la unsprezece ani, cu un maxilar impunător şi o privire îndrăzneaţă. Foarte chipeş, se gândi el.

Îşi puse hainele, care îi zăceau pe un scaun, şi se duse jos. Toţi vor fi şocaţi când vor vedea că am crescut peste noapte cu zece ani şi treizeci de centimetri, se gândi el. Dar dintre cei trei adulţi tolăniţi la masă, numai Gwendoline îl străfulgeră rapid cu ochii ei verzi şi strălucitori, după care se uită în altă parte. Părinţii lui mormăiră doar „'Neaţa" şi continuară să-şi citează ziarele. Peter avea o senzaţie ciudată în stomac. Îşi turnă cafea, luă ziarul care stătea împăturit lângă farfuria lui şi se uită rapid peste prima pagină. O grevă, un scandal legat de arme şi o întâlnire a liderilor câtorva ţări importante. Descoperi că ştie numele tuturor preşedinţilor şi miniştrilor, precum şi biografiile lor şi ce urmăreau. Stomacul tot ciudat şi-l simţea. Sorbi din cafea. Avea un gust groaznic, de carton ars, mărunţit şi fiert în apă cu săpun. Continuă totuşi să o bea, fiindcă nu voia să creadă cineva că de fapt are unsprezece ani.

Peter îşi termină pâinea prăjită şi se ridică. Se uită pe geam şi văzu Gaşca de pe Plajă alergând de-a lungul

ţărmului, către peşteră. Câtă risipă de energie – şi încă atât de devreme!

— Mă duc să telefonez la serviciu, îi informă Peter pe ceilalţi cu un aer important. După aceea merg la o plimbare.

Exista ceva mai plictisitor şi mai adult decât o plimbare? Tatăl lui mormăi ceva, mama lui zise „Bine”, iar Gwendoline se uită în farfurie.

În hol formă numărul asistentei lui de la laboratorul din Londra. Toţi inventatorii au măcar o asistentă.

— Ce progrese aţi mai făcut cu aparatul antigravitaţie? întrebă Peter. Aţi primit ultimele schiţe pe care vi le-am trimis?

— Schiţele au lămurit totul, spuse asistenta. Am făcut schimbările pe care le-aţi sugerat, apoi am pornit aparatul timp de cinci secunde. Toate lucrurile din încăpere au început să plutească, exact aşa cum aţi prevăzut. Înainte să mai încercăm, va trebui să prindem mesele şi scaunele în şuruburi de podea.

— Nu vreau să mai încercaţi până nu mă întorc din vacanţă, zise Peter. Vreau să văd cu ochii mei. Revin la sfârşitul săptămânii.

După ce termină convorbirea, ieşi în livadă şi se opri lângă pârâu. Era o zi frumoasă. Apa care curgea pe sub podeţul de lemn susura fermecător, iar el era încântat de

noua sa invenţie. Însă, din cine ştie ce motiv, n-avea chef să se îndepărteze de casă. Auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse. Gwendoline stătea în pragul uşii şi îl privea. Peter simţi din nou strângerea aceea în stomac. Era o senzaţie rece, de leşin. Simţi cum i se înmoaie puţin genunchii. Gwendoline îşi sprijini braţul de marginea vechiului butoi cu apă de ploaie de lângă uşa din faţă. Lumina soarelui de dimineaţă, frântă de frunzele merilor, îi juca pe umeri şi prin păr. În toţi cei douăzeci şi unu de ani de viaţă ai săi, Peter nu văzuse niciodată ceva atât de... ei bine, atât de perfect, delicios, minunat, frumos... Nu exista nici un cuvânt potrivit pentru ceea ce vedea. Ochii ei verzi erau pironiţi într-ai lui.

— Ziceai că te duci la o plimbare, spuse ea molcom.

Peter nu era sigur că va fi în stare să vorbească. Îşi drese glasul.

— Da. Vrei să vii şi tu?

O porniră prin livadă către drumeagul pavat cu zgură pe unde trecuse cândva calea ferată. Vorbiră tot felul de fleacuri – vacanţa, vremea, ştirile din ziar... orice, numai să nu vorbească despre ei. În timp ce mergeau, ea îşi strecură mâna rece şi fină într-a lui. Peter se gândi cu toată seriozitatea că s-ar putea să-şi ia zborul până în vârful copacilor. Auzise el despre băieţi şi fete, despre

bărbaţi şi femei, că se îndrăgosteau şi îi apuca nebunia, dar întotdeauna îşi închipuise că lumea exagerează. În fond, cât de tare putea să-ţi placă de cineva cu adevărat? Iar în filme scenele alea care trebuiau să existe tot timpul şi în care eroul şi eroina întrerupeau o vreme acţiunea ca să devină melodramatici, să se privească în ochi şi să se sărute – scenele alea i se păruseră întotdeauna o pierdere ridicolă de vreme, care nu făcea altceva decât să oprească intriga minute în şir. Şi-acum iată-l cum se topea la simpla atingere a mâinii lui Gwendoline şi cum voia să strige, să urle de bucurie!

Ajunseră la tunel şi, fără să se oprească din conversaţie, trecură prin spărtura din scânduri şi intrară în bezna rece şi înceţoşată. Înaintau ţinându-se strâns şi chicoteau când păşeau prin bălţi. Tunelul nu era foarte lung. Se vedea deja ieşirea, ce strălucea ca o stea roz. Se opriră la jumătatea drumului. Stăteau foarte aproape unul de altul. Braţele şi feţele lor mai păstrau încă fierbinţeala soarelui. Stăteau foarte aproape şi, în zgomotul animăluţelor ce fugeau şi a apei ce picura în bălţi, se sărutară. Peter îşi dădu seama că niciodată în anii copilăriei lui fericite, nici măcar în momentele ei cele mai extraordinare, cum ar fi joaca de seară cu Gaşca de pe Plajă, nu făcuse ceva mai plăcut, mai senzaţional şi

mai ciudat decât acest sărut dat lui Gwendoline în tunelul de cale ferată.

Când o porniră din nou către lumină, ea îi povesti cum într-o bună zi va deveni medic şi om de ştiinţă şi va lucra să descopere tratamente noi pentru bolile incurabile. Ieşiră la soare, clipind din ochi, şi îşi găsiră un loc sub copaci, unde nişte flori albastre creşteau pe tulpini subţiri, mlădioase. Se întinseră pe spate în iarba înaltă, unul lângă altul, cu ochii închişi şi înconjuraţi de murmurul insectelor. El îi povesti despre invenţia lui, aparatul antigravitaţie. Puteau să pornească în curând la drum, să urce în maşina lui decapotabilă verde, cu două uşi, şi să meargă spre Londra pe drumurile înguste din Cornwall şi Devon. Pe drum se vor opri la un restaurant şi vor comanda spumă de ciocolată, îngheţată şi găleţi de limonadă. La miezul nopţii vor ajunge în faţa clădirii. Vor urca în lift. El va descuia laboratorul şi-i va arăta aparatul, cu cadranele şi luminiţele sale strălucind cald. Va trage maneta şi vor sălta şi se vor rostogoli împreună în aer, împreună cu mesele şi scaunele...

Probabil că aţipise în iarbă în timp ce-i spunea toate astea. Maşina sport, se gândi el somnoros, spuma de ciocolată, miezul nopţii, culcatul târziu şi Gwendoline... Acesta a fost momentul în care şi-a dat seama că nu se

uita la cer, ci la tavanul dormitorului. Se dădu jos din pat şi se duse la fereastra care dădea spre plajă. În depărtare se zărea Gaşca. Oceanul era la reflux şi băltiţele aşteptau printre stânci. Îşi puse pantalonii scurţi şi un tricou şi coborî repede. Era târziu: toată lumea terminase demult micul dejun. Înghiţi pe nerăsuflate un pahar cu suc de portocale, luă o chiflă şi fugi afară. Traversă grădiniţa din spate şi ajunse pe plajă. Nisipul se simţea deja fierbinte sub tălpi şi părinţii săi, împreună cu prietenii lor, erau de-acum instalaţi comod, cu cărţi, şezlonguri şi umbrele.

Mama sa flutură mâna spre el.

— Ai dormit zdravăn. Aveai nevoie de-un somn bun.

Prietenii îl zăriră şi-l chemară:

— Peter, Peter, vino să vezi ceva!

El o luă la goană încântat, pornind spre ei, şi trebuie să fi fost pe la jumătatea drumului când se opri şi se întoarse, ca să le mai arunce o privire adulţilor. Se aplecau unii spre alţii sub umbrele şi sporovăiau. De-acum avea alte sentimente faţă de ei. Ştiau şi le plăceau lucruri care pentru el de-abia începeau să se distingă, ca nişte siluete în ceaţă. Până la urmă, îl mai aşteptau şi alte aventuri.

Gwendoline stătea deoparte, ca de obicei, cu cărţile şi hârtiile ei, învăţând pentru examen. Îl zări şi ridică mâna.

Îşi aranjase pur şi simplu ochelarii de soare sau îi făcuse un semn? Nu va şti niciodată.

Se întoarse cu faţa spre ocean. Era strălucitor până departe, la orizont. Se întindea în faţa lui, imens şi misterios. Unul după altul, valurile nesfârşite veneau rostogolindu-se şi se spărgeau de ţărm, iar Peter se gândi că seamănă cu toate ideile şi fanteziile pe care le va avea el în viaţă.

Îşi auzi numele strigat din nou. Sora lui, Kate, ţopăia şi dansa pe nisipul ud.

— Am găsit o comoară, Peter!

În spatele ei, Harriet stătea într-un picior, cu mâinile în şolduri, şi desena un cerc în nisip cu degetul mare de la picior. Toby, Charlie şi cei mici se îmbrânceau, înghesuindu-se să sară cu rândul de pe o stâncă într-o baltă cu apă de mare. Iar dincolo de toată această agitaţie umană, oceanul sălta, se retrăgea şi se prelingea, căci nimic nu se putea opri în loc – nici oamenii, nici apa, nici timpul.

— Comoara! îl chemă iarăşi Kate.

— Vin! strigă Peter. Vin acum!

Şi o luă la fugă către malul apei.

Se simţi sprinten, imponderabil. Abia atingea nisipul. Acuşi îmi iau zborul, se gândi el. Oare visa sau chiar zbura?